

Giới thiệu Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần

Nguồn coverter: Thị Poi

Editor: Trương

Designer: Từ Đình Hương

Thể loại: mau xuyên, hiện đại, cổ đại,...

[Nguyên văn 1V1, chỉ là nhân vật chính trước đó không biết, nên các nàng cứ yên tâm nhảy hố!]

Ngay từ lúc mới sinh ra thì Tô Quý đã là một thiên kim tiểu thư vừa có tiền vừa có quyền, tới khi lớn lên thì lại bị bạn trai phản bội. Vì vậy cô quyết chinh thân bại danh liệt đôi cầu nam nữ kia! Tuy nhiên, chó khẩn cấp cũng có thời điểm nhảy tường, cho nên cô chết... "Đình! Chúc mừng người chơi khởi động hệ thống nữ phụ buộc định cùng với hệ thống hay không?" Về sau nữa, Tô Quý bắt đầu trải qua quá trình từ từ ngược tâm nữ chủ.

Ps: Chú ý, bản văn xuất hiện các cực phẩm mỹ nam, người muốn mẫu người thế nào? Trung khuyến? Quý súc? Băng sơn? Ngạo kiều? Không vấn đề, không keo kiệt, toàn bộ sẽ thỏa mãn người!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (1)

Edit: Trương

Beta: Thiên Thủy

Tiếng phanh xe chói tai, khắp nơi đều màu đỏ...

Tô Quý tỉnh lại lần nữa, thân thể ở trong một không gian đen nhánh.

"Mình đang... ở đâu?" Nàng cử động thân thể, phát hiện cả người nhẹ nhõm, một chút đau đớn cũng không có. Điều này thật không đúng! Nàng không phải bị người đàn bà hèn hạ đó lái xe đụng sao? Mạnh như vậy, mang hận ý mãnh liệt đụng. Tô Quý biết rất rõ, dù cô không chết thì cũng tàn phế.

Nhưng tình huống bây giờ... là gì?

Tô Quý xuất thân từ gia đình giàu có, từ nhỏ đã được nuông chiều, đầu óc lại rất thông minh. Cơ bản cuộc đời này, chuyện sai lầm duy nhất chính là ở chung một chỗ với nam cận kề, còn bị phản bội. Mặc dù, nàng trở về hung hăng trả thù làm cho đôi cầu nam nữ kia thân bại danh liệt, nhưng mà, nàng đã đổi bằng chính sinh mạng của mình.

Đúng vậy, Tô Quý hiểu rõ, nàng đã chết... Dù sao, không có người bình thường nào có thể chịu được va chạm mạnh như vậy. Tô Quý nắm chặt tay thành hình quả đấm. Bên trong không gian đen nhánh không thấy rõ năm ngón tay, đột nhiên, vang lên âm thanh lạnh lẽo của máy móc.

"Đình! Chúc mừng người chơi kích hoạt thành công hệ thống nữ phụ buộc định cùng với hệ thống."

Tô Quý ngẩn ra, sau đó liền tỉnh táo lại: "Là ai?" Thân ở địa vị cao mấy chục năm, đủ để cho cô gặp chuyện không sợ hãi.

"Đình! Châm ngôn của hệ thống là: "Giải cứu nữ phụ, đánh bại vai chính Bạch Liên Hoa!"

Tô Quý: "..."

Nàng cũng từng dưới sự chỉ dẫn của bạn tốt xem qua mấy bộ tiểu thuyết trên internet, thật không ngờ thứ đồ chơi hư ảo này lại có thật. Trong lòng Tô Quý dần dần ánh lên một chút hy vọng. "Tôi có phần thưởng gì sau khi buộc định? Có thể sống lại không?"

"Đình, sau khi buộc định chủ nhân sẽ xuyên qua các thế giới, trở thành nữ phụ, cô cần phải thay đổi vận mệnh bi thảm của nhân vật, khi nhiệm vụ thành công, cô sẽ tích lũy điểm đến mức độ nhất định, sử dụng đổi điểm là đổi được nước thuốc sống lại."

"Đình! Buộc định hay không? Buộc định hay không? Hệ thống bắt đầu sụp đổ, 10, 9, 8, 7,..."

Tô Quý còn chưa kịp ngạc nhiên và mừng rỡ, nghe đến chỗ này vội vàng nói: "Buộc định hệ thống!"

"Định, hệ thống đang buộc định..."

"Định, hệ thống buộc định thành công, mời chủ nhân nghiêm túc đọc sổ tay nữ phụ, sắp bắt đầu tiểu thuyết thứ nhất..."

"5, 4, 3, 2, 1 tiểu thuyết bắt đầu!"

Âm thanh của hệ thống rơi xuống, Tô Quỷ cũng hoàn toàn mất đi ý thức.

Đại Nguyên năm thứ bảy. Thái sư phủ.

Một tòa viện được bao bọc bởi những bức tường hoa lệ dị thường, bên trong viện rực rỡ gấm hóa, trong phòng trang sức xa xỉ. Lúc này, một thiếu nữ chừng mười sáu tuổi nằm trên giường nhỏ, mặt mũi tái nhợt, không sức sống. Hai mắt nhắm nghiền, lông mi cong cong rũ xuống như một con bướm vô cánh, đôi môi không một chút huyết sắc.

Chợt, thiếu nữ trên giường chậm rãi mở mắt ra, con ngươi trong veo như một con suối, bình tĩnh không gợn sóng. Trong đầu, hệ thống đã truyền cho nàng nội dung mở đầu, Tô Quỷ từ từ tiêu hóa, nơi này là một triều đại không có thật, gọi là Đại Nguyên. Chủ nhân thân thể hiện tại chính là trưởng nữ của Phùng thái sư đương triều, Phùng Yên Nhiên.

Một nữ phụ cực kỳ bi thảm, có thể nói khi còn sống nàng chính là làm nền cho nhân vật chính. Nữ chính Phùng Thanh Thanh là tam muội nàng, tuy là thứ nữ nhưng hết sức được cưng chiều. Ngược lại Phùng Yên Nhiên tuy là trưởng nữ, nhưng mất mẫu thân từ nhỏ, hơn nữa hai chân lại tàn tật, tự nhiên đường thành tính cách ngang ngược thay đổi thất thường, cực kỳ khiến người khác chán ghét.

Nam chủ chính là hoàng đế đương triều, bây giờ bị hạn chế bởi nhiếp chính quân, nhưng sau này nam nữ chính hợp tác, tất nhiên sẽ trừ bỏ hết chướng ngại vật là bọn họ. Mà Phùng Yên Nhiên không thể nghĩ ngờ thật xứng chức nữ phụ, là nha hoàn làm bữa xăng bậy chết trên đường lớn, chỉ vì để cho tình cảm nam nữ chủ thêm sâu đậm, sau đó để bọn họ ngày càng ân ái!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (2)

Edit: Tương

Beta: Thiên Thủy

Cuối cùng, Phùng Yên Nhiên bị lợi dụng triệt để, gia tộc vứt bỏ, từ nay về sau thanh đèn cổ phật (*) đến cuối đời. Tô Quỷ nhắm mắt, nhịn xuống xúc động chửi má nó. Nếu như lời hệ thống nói là thật, Tô Quỷ tin tưởng mình có khả năng phá hủy nó!

Tất cả chỉ vì để sống lại. Tô Quỷ nắm chặt tay. Mở mắt ra lần nữa, trong con ngươi đượm một tia lệ khí, đây là tính tình thật của nguyên chủ.

Tô Quỷ vùng tay lên, đập vỡ chén thuốc đặt trên giường nhỏ, chén sứ phát ra âm thanh vang vọng "xoảng", vỡ thành mấy mảnh. Vì vậy, bọn tỷ nữ vội vã chạy vào liền thấy khuôn mặt Đại tiểu thư tái nhợt, môi anh đào mím chặt, một đôi mắt tràn đầy thô bạo.

Các nàng kích động, rùng mình quý bạch xuống: "Tiểu... Tiểu thư, có chuyện gì với người ạ?"

Tô Quỷ hừ lạnh, "Tự ta đập vỡ đấy từ lúc bốn tiểu thư tỉnh lại tới nay, bên người một nha hoàn trông chừng cũng không có. Theo ta thấy là đã không dạy dỗ các người tốt rồi, nếu không người ngoài còn tưởng ta là người hầu còn các người mới là chủ!"

Đây là điều oan ức gì chụp xuống đầu bọn họ? Các nàng đều đã ký khế ước nha hoàn, chỉ cần chủ tử mất hứng, tùy tiện ban chết cũng không một ai quan tâm.

Lúc này khuôn mặt như hoa của hai nha hoàn đã biến sắc nước mũi nước mắt thi nhau rơi xuống, các nàng liều mạng đập đầu xuống đất, trong miệng không ngừng kêu: "Huhu, hức, huhu... Đại tiểu thư tha mạng!"

"Tam tiểu thư cần người giúp di chuyển viện lên phía trước, lúc này mới kính nhờ nô tỳ đi giúp, xin Đại tiểu thư bỏ qua, nô tỳ lần sau cũng không dám nữa!"

Tô Quỷ nghe xong không giận mà lại cười, đuôi mắt đầy vẻ phong tình: "À ra vậy? Phùng Thanh Thanh chỉ là một thứ nữ chẳng là cái thá gì! Lại dám sai khiến nha hoàn ta, như vậy đi các người nếu thích ở nơi đó hầu hạ nàng, ta cũng vì các người mà đáp ứng, dọn dẹp một chút, vào trong viện nàng ấy mà hầu hạ!"

Cô vừa dứt lời, sắc mặt hai nha hoàn đồng loạt biến đổi: "Tiểu thư tha mạng, tiểu thư tha mạng! Huhu, huhu..."

Phải biết bên trong Thái sư phủ quy củ rất nghiêm khắc, người bị chủ tử chán ghét, không chết thì cũng phan thất!

Tô Quý lười nghe các nàng gào to, hệ thống đã cho nàng biết nội dung tình tiết, bên người Phùng Yên Nhiên có hai đại nha hoàn, nhưng đã sớm bị Tứ di nương thu mua.

Có thể nói hôm nay Phùng Yên Nhiên dường thành tính tình ngu xuẩn không biết trời cao đất rộng, dẫn đến sau này kết cục bi thảm, hai nha hoàn này không thể không có công.

Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, Tô Quý nếu uống phí bỏ qua nàng nhất định sẽ khinh bỉ chính mình. Thừa dịp còn sớm, trừng phạt những tôm tép này, không thể xem thường ở phía sau đâu!

Vì vậy, Tô Quý mặt lạnh hướng ngoài cửa cất giọng hô: "Người đâu, kéo hai nha hoàn này ra ngoài cho ta, không cho phép các nàng bước vào sân nửa bước!"

Một ma ma đi vào lên tiếng đáp ứng, bà bưng một bát canh hạt sen, sau lưng mang hai vật xù xì, thấy Tô Quý tỉnh thì vui vẻ quá độ, vội vàng bước mấy bước đến giường cô, ân cần hỏi: "Đại tiểu thư, có còn khó chịu không?"

Thấy sắc mặt Tô Quý khó coi, trước giường lại là một mảng hỗn độn, hốt hoảng truy hỏi là chuyện gì xảy ra. Chờ nghe xong đầu đuôi, Cốc ma ma tức giận bước một bước dài vọt tới trước mặt các nha hoàn, đập một cái lên người các nàng, chỉ vào lỗ mũi các nàng mắng to: "Tốt người đồ đi! Bốn phòng đều cho các người, bạc cũng cho không ít, đưa các người nhiều bạc rồi lại không hầu hạ chủ tử cho tốt! Chạy đi bám lấy một tiện nhân! Ta không ở đây một lúc, các người là muốn lật trời đứng không?"

Vung tay lên, bà sai khiến: "Lôi hai nha hoàn này ra ngoài, nhốt vào phòng chứa củi hung hăng đánh cho ta, đợi ta xin chỉ thị của lão phu nhân lại tới quyết định!"

Đại tiểu thư nhà bà, cho dù không được tốt, cũng là chủ nhân quý giá của Thái sư phủ, lại được lão phu nhân yêu thích, không cho phép người ngoài chà đạp dù chỉ một chút!

Nếu hai tỷ nữ này không tự đi tìm cái chết, Cốc ma ma cũng không ngại giết gà dọa khỉ(*)! Cũng để cho một đám hạ nhân bên trong Thái sư phủ nhìn một chút, ai mới là chủ tử chân chính!

(*) Giết gà dọa khỉ: mượn tay người khác để dọa kẻ thù của mình

(*) Thanh đèn cổ phạt: ý là ở bên niệm phạt đến cuối đời

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (3)

Editor: Tương

Cô lạnh nhạt nhìn hai nha đầu lệ rơi đầy mặt, xụi lơ trên đất bị túm hai tay kéo đi, Tô Quý từ từ ngáp, một giọt nước mắt trong suốt còn vương trên mi mắt, rơi không hết. Chọc người yêu thương cực kỳ.

Mấy ngày trước, chủ nhân thân thể này cùng với Phùng Thanh Thanh đi ra ngoài chơi tết thanh minh (*), trên đường lại chạm mặt mấy kẻ thù, mấy người tiểu thư kia đột nhiên tốt với nàng, một lúc sau lại mở miệng châm chọc.

Phùng Yên Nhiên tính cách nóng nảy dễ giận, tranh chấp một phen thậm chí nàng cùng xe lăn lao thẳng vào hồ sen, được người ta vớt lên lúc đã thoi thóp.

Có lẽ vì oán hận chấp niệm quá sâu, nên lúc này Tô Quý mới đến. Cốc ma ma thấy Tô Quý ngáp, một bộ dạng khiến người thương yêu, tâm can trong nháy mắt cũng tan chảy. Nếp nhăn trên khuôn mặt già nua giãn ra, bà cười thành đóa hoa cúc.

Có lẽ nha đầu Phùng Yên Nhiên này trong mắt người ngoài hoàn toàn chính là ma nữ điên loạn, tính cách cũng âm tình bất định, lạnh lẽo dị thường, nhưng trong mắt nhũ mẫu nuôi nàng từ nhỏ đến lớn thì nàng chỗ nào cũng tốt!

Ngay sau đó, Cốc ma ma ngẩng đầu hướng ngoài cửa sổ, nhìn trời một chút, hiền hòa nói: "Đại tiểu thư mới vừa tỉnh lại thân thể còn yếu ớt, sẽ nằm nữa chứ?"

Mới vừa tỉnh dậy liền đại náo một trận, Tô Quý quả thật có chút mệt mỏi, huống chi nàng còn chưa nghĩ ra cách xử lý tốt hoàn cảnh này, Cốc ma ma liền thuận theo gật đầu: "Được."

Rồi sau đó chắc là nghĩ tới cái gì, sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi, hung dữ nói với Cốc ma ma: "Hung hăng trừng trị hai nha hoàn kia cho ta, cũng tốt để các nàng biết ta không phải người dễ chọc!"

Cốc ma ma liền vội vàng, gạt đầu, trấn an: "Đại tiểu thư đừng giận, nô tỳ sẽ đi bẩm báo với lão phu nhân nhất định phải nghiêm trị hai tiện nữ đó."

Lại đêm cho nàng một góc chăn, lúc này mới rời đi.

Bên trong phòng, một khoảng tĩnh lặng Tô Quý buồn mắt, suy nghĩ tỉ mỉ, phải thay đổi số mạng bi thảm của Phùng Yên Nhiên, thân thể nàng không được tốt khẳng định là vận phần khó khăn. Hơn nữa ở thế giới này nàng nhìn không tìm chết, không có nghĩa là thoát khỏi vận mệnh làm bia đỡ đạn.

Ở đây, kết cấu chủ yếu là nơi ở của nam chủ Nguyên Dương đế và vai chính Phùng Thanh Thanh tạo thành, tiếp theo chính là bọn họ những nhân vật nhỏ bé chịu số phận làm bia đỡ đạn.

Nếu là vậy, Tô Quý làm sao ảo tưởng có thể thoát khỏi câu chuyện gốc chứ? Có thể nói, bây giờ trước mặt nàng chỉ có hai con đường.

Một: Trở thành bia đỡ đạn.

Hai: Trừ bỏ bia đỡ đạn và nam nữ chủ, tự mình xoay người làm nữ vương. Náo loạn cái thế giới này!

Đĩ nhiên, vì cố gắng kiếm lấy điểm đổi, Tô Quý chỉ có thể xông thẳng về phía trước, tốt nhất xông lên!

Dẫu sao, ở cửa hàng tổng hợp của hệ thống, vật phẩm quá đắt, nàng không dám mơ tưởng đổi đến, chỉ cần đổi nước thuốc sống lại thôi, nhưng mà nó cần đến trăm triệu điểm để đổi!

Ở trong đầu, nàng vốn đã sắp xếp xong phương hướng, Tô Quý từ từ thở dài, đúng là làm chức vụ đạo diễn thật nặng nề.

Phải thay đổi số mạng của Phùng Yên Nhiên không khó, nhưng tham sống sợ chết cũng không phải là tính cách của Tô Quý - Tô đại tiểu thư. Nàng không chỉ muốn bảo vệ được bản thân, còn muốn bảo vệ được người bên cạnh với những người nàng yêu mến, tổ mẫu Phùng lão phu nhân.

Chẳng qua, chỉ cần ôm đùi một người to lớn, tất cả mọi thứ đều giải quyết dễ dàng.

Mà ngón tay vàng duy nhất của Tô Quý là biết được diễn biến tiếp theo của thế giới này, nàng tới thật đúng lúc, bây giờ cách khi câu truyện bắt đầu còn ba bốn tháng, nam nữ chủ còn chưa có gặp mặt, Đại Nguyên vẫn là do nhiếp chính vương cầm quyền.

Nếu như có thể leo lên một cây đại thụ...

Ngón tay ngọc nhỏ chấm một chút màu hồng phấn phủ lên môi anh đào, nghiêng ngẫm mà cười. Trong truyện, chỉ duy nhất đại boss ngầm mới có thể chống lại nam chủ. Tô Quý có lòng tin rất lớn với hắn~

***Tết thanh minh:** "Thanh minh"清明 (trong sáng) là một trong 24 tiết khí của lịch pháp cổ đại, thường rơi vào khoảng trước hoặc sau ngày 5 tháng 4 Dương lịch[1], sau Đông chí 108 ngày. Sở dĩ gọi là thanh minh vì lúc này mùa đông đã kết thúc, thời tiết đã bắt đầu ấm áp, bầu trời trong xanh. Tết thanh minh là một trong những ngày lễ truyền thống lớn của người Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (4)

Edit: Tương

Phúc trấn viện, một lão bà tóc mai hoa râm, ung dung đẹp đẽ mà quý phái, Lão phu nhân nghiêng mình nằm trên nhuyễn tháp, tay trái vân vê chuỗi phật châu, nhắm mắt dưỡng thần.

(TN: Dịch ra là giường êm, mà ta thấy đề nhuyễn tháp nghe có vẻ hay hơn)

Hai tiểu nha hoàn non nớt một trái một phải bóp vai đấm chân cho bà, phía trên bàn trà đàn hương lượn lờ bay vút lên, hóa thành mây mù trắng xóa như có như không.

Lúc này, từ bên ngoài lão ma ma vội vã chạy vào, không tiếng động cung kính vén áo thi lễ với lão phu nhân.

Lão phu nhân hí nửa mắt, tròn mắt lóe ra tinh quang, sau hai giây liền biến mất, từ bên ngoài nhìn vào, chính là lão thái thái đã trải qua hơn một nửa đời người.

Nhưng mà, một nữ nhân chồng mất sớm lại có thể che chở con nhỏ, từng bước một đi đến vị trí cao nhất. Thì sao có thể là người đơn giản?

Lão thái thái khoát tay áo, Cốc ma ma tiến lên hai bước, thấp giọng nói nhỏ mấy câu bên tai lão thái thái.

Lão thái thái phất chốc mở mắt ra, sau nửa ngày mới vỗ tay cười cười: "Lần này nha đầu lại thoát chết trên đường tơ kẽ tóc, suy nghĩ đã thông suốt thật rồi. Ta đã sớm biết hai nha hoàn bên người nàng tâm đã ở bên ngoài, nhưng nàng lại nhìn không ra."

Cốc ma ma cũng cười: "Còn không phải là vì có phu nhân che chở nàng sao? Nô tỳ thấy sau chuyện này Đại tiểu thư đã trưởng thành hơn."

"Hazz, ông trời thật có mắt, phụ thân thấy nàng như thấy kẻ địch, lệnh huynh (*) thì lại không thân cận với nàng, lão thái bà ta đây thì làm sao bảo hộ nàng cả đời?" Lão thái thái ngồi dậy, cười lạnh khoát tay: "Nhưng mà, ta thấy đầu thú kia tâm tư ngày càng nặng, thú nữ thì vẫn chỉ là thú nữ, còn muốn dẫm lên trên đầu trưởng nữ mà đi!

"Nên dạy dỗ các nàng một chút, đánh năm mươi trượng, sau đó đưa đến tứ phòng đi."

Cốc ma ma lập tức cúi đầu, vội vã đi ra ngoài thi hành mệnh lệnh.

-

Hôm sau, trời sáng nắng chói rực rỡ, Tô Quý từ từ mở mắt.

Thoải mái duỗi người làm cái chân tuột xuống, để lộ ra vòng eo nhỏ nhắn một tay có thể nắm trọn, làn da trắng như lông cừu.

Tốt, một bộ dáng mỹ nhân vừa mới ngủ dậy tràn đầy sức sống, từ bên dưới tiểu nha hoàn bụng chấu rửa mặt đi lên chợt trông thấy cảnh tượng đó, liền ngay người hồi lâu.

Tô Quý liếc qua, trông mắt như xuân thủy: "Sờ sờ ở nơi đó làm gì? Còn không qua đây phục vụ ta rửa mặt."

"Vâng, tiểu thư tha tội, nô tì liền tới đây." Giật mình tỉnh lại, tiểu nha hoàn vội vàng, sợ hãi cả người đầy mồ hôi lạnh, nàng làm sao lại ngớ ngàng ngay trước mặt Đại tiểu thư? Mong là tiểu thư không có để trong lòng trừng phạt nàng.

Mặc quần áo, súc miệng, trang điểm, một hồi xong, tiểu nha hoàn kinh ngạc phát hiện, Đại tiểu thư cũng không có kinh khủng giống như lời các tỉ tỉ, muội muội nói.

Ngay cả lúc chải đầu, gỡ xuống mái tóc đen, Đại tiểu thư cũng không có trừng phạt nàng. Tiểu nha hoàn âm thầm thở phào đồng thời len lén quan sát Tô Quý, càng nhìn càng cảm thấy dung mạo Đại tiểu thư giống như tiên nữ, chẳng qua thật đáng tiếc, aizz...

Tô Quý xị mặt, đều thấy tất cả ở trong mắt, trong lòng buồn cười, nàng muốn chính là hiệu quả như vậy, một chút xíu thay đổi, để cho người ở bên cạnh mình tiếp nhận được sự biến hóa này.

Trang điểm xong xuôi, Tô Quý nhìn vào gương thủy tinh, thầm nói nguyên chủ căn cơ không tệ, một đôi mắt mèo to tròn, đôi môi phấn nộn, tuy tuổi không lớn lắm nhưng có thể thấy trong tương lai sẽ là một đại mỹ nhân khuynh thành.

Tô Quý yên lặng muốn -----

Nếu như ôm đùi không thành công, cân nhắc vẫn có thể sử dụng mỹ nam kế nha...

Xử lý tất cả ổn thỏa, Tô Quý trực tiếp đem một đám nha hoàn kéo đến tìm lão phu nhân ở Phúc trấn viện.

Xoát hào cảm, muốn từ "trẻ con" nắm chắc!

Tô Quý vốn tưởng rằng mình đã đến quá sớm, không nghĩ tới vừa mới đi vào sân, liền thấy chính giữa viện một người phụ nữ xinh đẹp và hai thiếu nữ độ tuổi thanh xuân.

*Lệnh huynh: anh trai >~< bonus thêm, ông anh trai đáng yêu cực hiaha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (5)

Edit: Tương

Tô Quý thờ ơ nhìn lướt qua, người ở Phòng phủ rất đơn giản, trưởng phu nhân lúc sinh Phòng Yên Nhiên vì khó sinh mà qua đời, còn lại hai người phu nhân cũng bệnh nhanh chóng qua đời.

Nếu nói trong đó có mờ ám, thì cần phải cân nhắc suy nghĩ kỹ. Trừ Tứ phu nhân bên ngoài, Phòng thái sư còn có một vài thiếp thất, mà danh phận thiếp không có tư cách tới trước mặt lão phu nhân thỉnh an.

Còn hai thiếu nữ trẻ, Tô Quý giật giật ngón tay.

Thiếu nữ mặc váy trắng biểu tình mong đợi khéo léo cười, giữa hai lông mày lộ ra một chút thông minh lanh lợi, người thiếu nữ còn lại so với nàng ta thì có chút ảm đạm, biểu tình như khúc gỗ không như nàng váy trắng sinh động.

Nhìn mấy lần, Tô Quý sáng tỏ, chắc hẳn người phụ nữ chính là Tứ phu nhân, thiếu nữ váy trắng chính là Phòng Thanh Thanh, quả thật là có mấy phần sắc đẹp.

Nàng giương môi cười một tiếng, đại nha hoàn đứng cạnh cửa thấy Tô Quý vội vàng tiến lên nghênh đón, nở nụ cười ảm áp: "Đại tiểu thư, người tới rồi? Mau vào, buổi sáng lạnh, chớ để nhiễm bệnh."

Người nào đứng gần liếc qua sẽ thấy ngay. Mẹ con Tứ phu nhân hận đến cắn chặt môi, Tô Quý cố ý hát cao cầm lướt qua họ, cười vô cùng đắc ý.

Dù sao cũng không có ý định lôi kéo quan hệ phát triển cảm tình với họ, cho nên Tô Quý nhận thêm nhiều giá trị hận thù mà nói, không khác biệt mấy!

Sắp đến cửa viện, khoe miệng Tô Quý nhếch lên nụ cười xấu xa, quay đầu giọng nghiền ngẫm, nhẹ nhàng nói: "À ~ đúng rồi, Tứ di nương cùng hai muội muội nếu không thì đi về trước đi, đợi ở chỗ này kéo bị cảm lạnh lại còn quấy rầy tổ mẫu nghỉ ngơi a~."

Thật là đáng chết!

Bên trong nội tâm đồng thời phát ra tiếng lòng của Tứ phu nhân và Phòng Thanh Thanh, mấy ngày trước tại sao nàng ta không chết chìm đi!

Phòng Thanh Thanh cắn cắn môi, đang muốn lên tiếng giải thích, liền bị Tứ phu nhân kéo lại, mặt mũi bà ta như thường, cười hề hề nói: "Đại tiểu thư nói gì vậy, chúng ta là bốn phận văn bối, nhất định sẽ giữ yên lặng tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến lão phu nhân."

Tô Quý liếm liếm môi, lỗ mũi hừ một tiếng, quả nhiên gừng càng già càng cay.

Phòng Thanh Thanh bây giờ vẫn còn chút non nớt.

Nàng vẫy vẫy tay áo, "Thế Tứ di nương liền "từ từ" chờ đi!"

Nàng ở trên xe lăn được đẩy vào cửa ngay trước mắt, một lão ma ma từ từ khom người đi qua. Tiến vào chính sảnh, phía sau loáng thoáng nghe tiếng lão ma ma nói chuyện: "Tứ phu nhân, lão phu nhân hôm nay thân thể khó chịu, miễn các người thỉnh an, về trước đi!"

"Cái này... thân thể lão phu nhân khó chịu, chúng ta lại càng muốn đi vào hỏi thăm sức khỏe, phải tận lực chăm sóc chứ."

"Không cần, Tứ phu nhân, Tam tiểu thư Tứ tiểu thư mời trở về!"

Đội lão ma ma lần nữa vào trong, Tô Quý thông thả ung dung vẫy tay tỏ ý tiếp tục đẩy nàng về phía trước, bên ngoài bức tường bị ngăn lại một chút nàng cũng không để ý.

Trong miệng nhỏ giọng hát một bài, hiển nhiên sáng sớm phát sinh một màn này, đủ để cho tâm tình nàng vui vẻ cả ngày.

Cả người khoác một chiếc áo bào nho nhã, đầu cài một chiếc trâm ngọc thạch, lão phu nhân được tiểu nha hoàn dìu đỡ đi tới, chỉ thấy yêu thương chân cháu gái mình, tay nhỏ bé đang từng chút từng chút đánh nhịp, giọng nói lẩm bẩm nhỏ nhẹ, một bộ dạng làm cho bà hài lòng, thương yêu hết mực, tâm can cũng sắp hòa tan.

Bà mặt mày hớn hở nói: "Ồi chào, sao hôm nay vui vẻ như vậy, chơi cái gì hay, nói ra để tổ mẫu vui một chút."

Tô Quý được người tới trêu ghẹo, cũng không xấu hổ, giương môi cười ngọt ngào, lúm đồng tiền trên gò má giống như là tươi mát: "Tổ mẫu cũng không biết tại sao cháu gái lại cao hứng à?"

"Tiểu nha đầu nguoi~" Lão phu nhân điểm trán nàng, "Chưa dùng đồ ăn sáng chứ? Tới đây bồi tổ mẫu ăn một chút!"

Tô Quý lập tức gật đầu, lời khen tuôn ra ngoài ào ạt, dự được lão thái thái nở gan nở ruột, trực tiếp mừng nàng quý tình nghịch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (6)

Ngày hôm đó, như thường lệ sau khi Tô Quý xoát hảo cảm của lão phu nhân, bước ra ngoài lại đụng phải một người đàn ông mặt mũi tuấn tú, ước chừng khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi.

Thần sắc hẩn nghiêm túc, mắt không nhìn nghiêng, bước chân vội vã không ngừng, thẳng tắp đi về phía trước, cuối cùng không chú ý trực tiếp đâm đầu vào Tô Quý.

Tô Quý thầm cười khò, trong phủ người đàn ông tuổi như vậy chỉ có một người đó là Phùng Tranh ca ca nàng, cũng không biết Phùng Yên Nhiên thế nào mà người căm ghét nhiều đến vậy, ngay cả ca ca ruột thịt cũng ruồng bỏ.

Phùng Tranh tuy mặt không đổi sắc, thật ra thì ánh mắt đã sớm lặng lẽ bay đến trên người em gái không biết bao nhiêu lần. Hắn mặc dù chán ghét em gái hình dáng quái gở, nhưng thế nào thì cũng là cùng một mẹ, làm sao không thể không đau lòng.

Nhưng nếu hắn mở miệng hỏi, không chừng sẽ chạm chọc nàng một trận, vốn định đi vòng qua nàng hướng lão phu nhân thỉnh an, lại thấy nàng ngồi xổm cười khò, mắt mèo to lẳng tránh, mớ hồ có chút nước mắt.

Lúc này dừng chân một cái, tựa hồ có ngàn cân nặng, không nhấc lên nổi. Không có cách nào khác đành thờ dãi: "Bây giờ lại bị thế nào?"

Ánh mắt Tô Quý sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy ủy khuất, lỗ mũi nhú một cái, khóc thút thít, sợ hãi hỏi: "Huynh... Ca ca không phải là ghét Yên Nhiên sao?"

Phùng Tranh chấn động một cái, Yên Nhiên biết bao lâu rồi không gọi mình là ca ca?

"Này..." Hắn vốn muốn mở miệng an ủi, nhưng đột nhiên nghĩ tới trước đây có vô số lần Phùng Yên Nhiên đùa dai, nàng lại ác ý cười nhạo, lời muốn nói gắng gượng nghẹn ở cổ họng, làm sao cũng không nói ra được.

Vì vậy hắn dứt khoát im lặng, mặt lạnh tiếp tục đi đến Phúc trấn viện.

Người sắp rời khỏi, vạt áo lại bị bàn tay nhỏ bé trắng nõn như ngọc nắm chặt.

"Buông."

"Muội không buông!" Tô Quý mặt đầy quật cường, "Hôm nay huynh không nói thật cho muội, muội tuyệt đối không buông tay."

Bên người đám nha hoàn đồng lòng kêu lên, Đại tiểu thư và Đại thiếu gia lại thân mật như vậy!

Phùng Tranh phiền chán Phùng Yên Nhiên tranh cãi vô lý, xé vạt áo một cái, thốt ra lời lạnh như băng thấu xương: "Đúng, ta ghét ngươi."

Sau đó cũng không có quay đầu lại rồi đi, bạn học Tô Quý ngậy ngấn siết chặt vạt áo trong tay đến xuất thần.

Hồi lâu đột nhiên nghiêng đầu hướng Phùng Tranh rồi đi gào thét: "Đứng, đứng, đứng! Ta đáng ghét, ta làm ngươi ta chán ghét, mẫu thân không có ở đây, phụ thân lại ghét bỏ ta! Ta còn sống làm gì, dứt khoát chết một trăm lần!"

Cách không xa Phúc trấn viện có một ao sen nhỏ, hôm nay chính là đầu mùa hè, bên trong ao là những bông sen trắng mềm mại, xinh đẹp là lướt nở rộ.

Tô Quý đã sớm nhìn thấy cái ao, vào lúc này quăng ra lời độc ác, cũng không đợi nha hoàn động thủ, hai tay dùng sức đẩy bánh xe, hướng ao sen mà đến.

Đám nha hoàn đều hết sức hoảng hốt. Cốc ma ma bị dọa sợ, nét mặt già nua tái nhợt một mảng, phản ứng kịp vội vàng đưa tay ra cản mặt đầy nước mắt: "Đại tiểu thư! Người làm cái gì vậy, hãy nghĩ thông suốt đi ạ, Đại thiếu gia chỉ nhất thời nổi giận thôi, người..."

Tô Quý cắt đứt lời bà, khóc đến mức không thở được, nước mắt giống như những hạt trân châu: "Cốc ma ma, ngươi đừng ngăn ta, thật ra thì trong lòng ta đều biết, Đại tiểu thư Thái sư phủ là một người tàn phế, bên ngoài không biết có bao nhiêu người chê cười cha cùng ca ca, dứt khoát để cho ta chết đi, cũng tốt cho danh tiếng của Thái sư phủ!"

Tô Quý cố gắng đẩy bánh xe tiến về phía ao sen, Cốc ma ma liều mạng ở phía sau kéo, những nha hoàn khác đều đơ ra, đây là âm ỉ gì?

"Để cho ta chết, Cốc ma ma ngươi buông tay!"

Mắt thấy đã đến bên cạnh ao, Tô Quý làm bộ muốn nhảy, Cốc ma ma ôm nàng thê lương khóc như thóc tiết heo: "Đại thiếu gia người nhanh lên một chút, Đại tiểu thư muốn tự tử này!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (7)

Nghe tiếng gào thét như giết heo Tô Quỷ sợ hãi đổ mồ hôi lạnh, nằng vốn là không có ý định nhảy thật được chứ?

Nhưng mà nếu Cốc ma ma phối hợp như vậy, nàng không lợi dụng một chút thì đúng là não bị úng nước. Trong lòng yên lặng, đối với việc lừa dối bà ấy náy một giây đồng hồ, Tô Quỷ càng giây giữa: "Cốc ma ma người không nên kêu huynh ấy, để cho ta chết đi!"

Phùng Tranh định không để ý tới, cho là Phùng Yên Nhiên lại như thường lệ cố tình làm ra vẻ, thế mà càng không để tâm, sau lưng lại càng loạn thành một đoàn.

Hắn nhú mày khó chịu, đoàn người lại sai bước quay trở về, đè nén lửa giận xóc Tô Quỷ lên: "Đủ rồi, người còn ngại không biết mất mặt sao?"

Tô Quỷ giống như một chú gà con bị hấn nhẹ nhàng túm lên, trong lòng giận dữ vô cùng, mạnh miệng bảo: "Buông ta ra! Ta muốn làm gì huynh quản à? Huynh không phải ghét ta sao, quay trở lại để làm gì?"

Phùng Tranh vừa tức lại buồn cười, tiếng cười trong trẻo: "Cho dù có chuyện gì, hôm nay ta không cho phép người nào ngăn cản, ta ở đây xem người nhảy!"

(TN: "> khura khura tội nghiệp)

Cốc ma ma nghe thế liền kinh hãi, vội vàng ở một bên khuyên: "Đại thiếu gia, người đừng kích thích tiểu thư, trong lòng nàng có nỗi khổ!"

Lời này quả thực không sai, Phùng Yên Nhiên từ khi sinh ra hai chân đã vô lực, tuy là trưởng nữ danh tiếng, nhưng mà một không có mẹ bảo vệ, hai cha chán ghét, gia nhân trong phủ mặc dù cung kính với nàng, nhưng không biết lại ngầm ngầm nói xấu nàng thế nào đâu.

Cho nên Phùng Yên Nhiên chỉ cậy mạnh vô lễ để gây sự chú ý của cha và anh, che giấu nội tâm tự ti bất an thôi.

Tô Quỷ nghe xong sắc mặt lập tức biến đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kim nén đến đỏ bừng, mở một đôi con ngươi trong veo như mắt mèo, chột lẩn tránh liếc trộm về phía Phùng Tranh.

Thấy hắn không để ý tới, ủy khuất muốn rơi lệ. Xấu hổ muốn chết, hận không thể lập tức lao thẳng vào trong ao sen, không cần phải đối mặt với thế gian này tất cả đều hỗn loạn.

Đang vui đầu nghĩ, thân thể bỗng nhiên nhẹ bẫng rơi vào một lòng ngực rộng lớn. Bàn tay thô ráp xoa xoa sợi tóc của nàng, nhẹ giọng than thở: "Hazz, thật không biết tiểu nha đầu người làm gì lại giống con thiếu thân như vậy, mau mau thu lại mấy giọt nước mắt cá sấu ấy đi!"

Sau đó, Phùng Tranh hát một ống tay áo: "Trở về."

Hôm đó, Phùng Tranh tự mình đưa Tô Quỷ trở về phòng, lại bị Tô Quỷ quần lấy bắt hắn đổ nàng ngủ, giữa hai huynh muội dường như có điều gì đó bất đồng.

Mới đầu Phùng Tranh để phòng, Tô Quỷ làm cái gì đại đột, không để ý tới nàng, cho dù Tô Quỷ đi tìm hắn cũng sẽ trực tiếp bị chặn ngoài cửa.

Về sau mặc dù tốt lên một chút, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, cơ bản là từ ngoài viện đi vào bên trong viện, Phùng Tranh cũng đem nàng đẩy đi một khoảng cách để không quấy rầy hắn, sau đó---

Khinh thường nàng à!

Nhưng mà với Tô Quỷ mà nói đây là một sự tiến bộ rất lớn. Hắn tròn mắt nhìn Tô Quỷ, coi cô như không khí, tiến dần từng bước thu thập. Tô Quỷ dùng một tháng lẻ ba ngày.

Cộng lại, Tô Quỷ đã đến Đại Nguyên suốt ba tháng.

Mà ---

Cốt truyện cũng chính thức mở màn.

Tháng tám, năm thứ bảy Đại Nguyên, Nguyên Dương đế lên ngôi, lần đầu tiên tuyển chọn tú nữ.

Bên trên văn võ bá quan, phía dưới bình dân bách tính, chỉ cần đến tuổi tất cả các cô gái đều muốn trúng tuyển, phải trải qua sơ tuyển, từ huyện, quận, châu phủ, một vòng sàng lọc xuống cuối cùng thông qua xét duyệt, đều là mỹ nhân thế gian khó gặp.

Dĩ nhiên, quy củ cũng có ngoại lệ.

Ví như, Phùng Yên Nhiên, Phùng Thanh Thanh nếu như là Tam tỷ muội.

Cha các nàng chính là Thái sư đương triều, hoàng đế muốn củng cố quyền lợi, tất nhiên không thể thiếu việc ở sau lưng không chế con gái mấy tên hạ thần, xoa dịu nội tâm bọn quan lại.

Tô Quý biết nội dung chính, hôm nay là ngày bắt đầu bị kịch cả đời của Phùng Yên Nhiên, cũng là lúc nàng phải thay đổi vận mệnh của mình.

Đón ánh nắng chói mắt nơi chân trời, Tô Quý đôi mắt híp lại thành sợi chỉ.

Mà cách xa đó, ở thư phòng, người nọ đang lật xem tấu chương, đột nhiên cả người run lên, có một loại cảm giác bị người khác dòm ngó hồi lâu.

(TN: ta hóng nam chính >< các nàng có hóng không?)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (8)

Phủ Thái sư nhận được chiếu thư liền nhanh chóng chuẩn bị đầu vào đây, trên thực tế phải nói chính xác là trên có lão phu nhân của Phùng Thái sư, xuống đến là di nương thiếp thất trong lòng cũng hiểu rõ lần chuẩn bị này.

Trong phủ có ba tiểu thư, Tứ di nương lại chiếm hết hai người, mấy ngày nay đi bộ cũng ngửa mặt lên trời, hỏ hỏ sanh phong (*) một bộ dáng tiểu nhân đắc chí.

[(*) mạnh mẽ, đầy sinh lực]

Phùng Thanh Thanh và Phùng Nhượng Vũ sớm được Tứ di nương mời lão ma ma về dạy dỗ qua lễ nghi, quy củ trong cung.

Ngược lại thì Phùng Yên Nhiên, bởi vì thân thể tàn phế, nên bị bỏ quên.

Dù sao, tất cả mọi người đều cho rằng, vị đại tiểu thư này, trăm phần trăm không được chọn.

Chớp mắt đã đến ngày ba tháng tám, hôm nay là ngày các tú nữ vào cung.

Lão phu nhân ôn hòa đưa nàng lên xe ngựa, sờ sờ đầu của nàng, giống như là Tô Quý không phải vào cung mà chỉ đi một chuyến, rất nhanh liền có thể trở về.

"Nhiên nhi à, phải ngoan nhé." Lão phu nhân cuối cùng chỉ nói với cô một câu.

Tô Quý cười híp mắt, gật gật đầu: "Dạ! Con nhớ rồi."

Nhìn về phía cách đó không xa, Phùng thái sư đứng bên cạnh Tứ di nương, đưa Phùng Thanh Thanh và Phùng Nhượng Vũ lên xe ngựa, tỉ mỉ dặn dò, ánh mắt nàng liền u ám hẳn.

Tô Quý lập tức rũ mắt xuống, che giấu sự giễu cợt ở đáy mắt. Phùng thái sư này đúng là lạnh nhạt đến lợi hại, Phùng Yên Nhiên thật là một nha đầu ngốc, đến bây giờ còn ôm ảo tưởng sẽ nhận được tình yêu thương của cha.

Nhìn Tô Quý như thế, lão phu nhân thở dài, khoát khoát tay không nói gì, hiển nhiên bà đối với con trai mình cũng không làm gì được.

Phùng Tranh mặt không biến sắc nhất mực đứng trước phủ chấp tay, chăm chú nhìn Tô Quý, thấy vậy ánh mắt chợt lóe. Nhìn nàng khôn khéo nũng nịu với tổ mẫu, lúm đồng tiền trên mặt tựa như đỏ mặt, trông nàng tha thiết nhìn cha, lại không được chú ý liên thất vọng cùng với ủy khuất.

Không biết tại sao, trong lòng hắn có chút đau cùng buồn bực, nhớ tới biểu hiện của Tô Quý trong một tháng này, thật sự là đã đổi tính.

Phùng Tranh cuối cùng vẫn là cất bước đi về phía xe ngựa, giống như lão phu nhân lấy tay xoa tóc nàng, "Ồ trong cung không phải như ở nhà, mà mặc cho muội làm liều, muội cũng không còn nhỏ, trong cung nhớ không được mắc phải sai lầm, chờ mấy ngày nữa, huynh sẽ đi đón muội."

Mắt Tô Quý sáng lên, ngay sau đó nâng khuôn mặt vui vẻ lên, dong đưa mắt: "Dạ."

Xe ngựa chạy chậm rãi, hướng trung tâm kinh thành hoàng cung đi. Tô Quý vẫy tay với lão phu nhân và ca ca, cho đến khi không nhìn thấy bóng hai người bọn họ.

Chậm rãi thả tay xuống, ngồi vào bên trong xe, Tô Quý gương mặt cười, nàng điểm môi anh đào, tâm tình tốt lạ thường.

Đây coi như là công lược thành công sao?

Cho dù nàng không ôm được đùi đại thần, nàng cũng còn đường lui.

Ít nhất, nàng không giống như Phùng Yên Nhiên trước kia một thân một mình, không còn đường đi. Nghĩ vậy, tâm tình mới khá hơn một chút, Tô Quý liền ngâm nga một bài hát.

"Người nói vĩnh cửu là bên nhau một thời gian dài, anh nói cùng nhau vui cùng hạnh phúc, anh nói chúng ta cùng nhau đón nỗi buồn. Tới hôm nay tựa như gió thu qua tai, mọi thứ chỉ còn lại khoản ân tình. Chỉ một mình em lẻ loi, một giấc mơ đẹp phải dừng lại thôi a~."

[Edit đoạn này muốn xiu @@]

Tô Quý tay chống cằm hát, ngữ khí nhẹ nhàng, đem một ca khúc bi thương hát rất sống động, tựa như có người phụ lòng nàng thật vậy.

Lúc này, một chiếc xe ngựa hào hoa xa xỉ lướt nhanh qua xe ngựa của Phùng phủ, trên xe một lá cờ nhỏ hình vuông đang đón gió bay lượn, trên lá cờ là một con sói cô đơn với đôi mắt âm trầm.

Bên trong xe, người đàn ông một tay chống má, tay ngọc còn lại đang chơi đùa cái ly sứ quăng lên quăng xuống, áo bào màu bạc chuyển động, một bộ dạng nhàn chán đến cực điểm.

Cho đến khi, hắn nghe được giọng nói dịu dàng, tiếng hát ngọt ngào, bởi vì âm thanh nhỏ lại lẫn lộn tiếng nói nên không nghe rõ lắm nhưng vẫn lôi kéo trái tim người nghe.

Người đàn ông cũng không rõ đó là cảm giác gì, kiên định muốn nói là: Giống như cô đơn trăm năm, cô hồn dã quỷ (*) đột nhiên tìm được nơi mình thuộc về, lo lắng không chịu nổi dù hắn chỉ rời xa cuộc sống của mình một ngày, không muốn để hắn một mình nữa.

[*Người không nơi nương tựa]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (9)

Hoàng cung Đại Nguyên, cung điện vàng bằng lưu ly, mái nhà ngói đỏ thắm ẩn phía sau bức tường, tầng tầng lớp lớp không biết bao nhiêu.

Xe ngựa lách lư đến mức Tô Quý phải ngủ thiếp đi, lúc này Cốc ma ma ở bên ngoài xe ngựa vén rèm lên: "Tiểu thư, chúng ta đã đến."

Dựa theo quy củ, tú nữ phải đi bộ vào cung, cho dù chân Tô Quý không được tốt, cũng không thể ngồi xe ngựa đi vào.

Mặc dù Tô Quý vì cái bug (*) này muốn ới một máng, Nguyên Dương đế là thiếu đàn bà đến mức nào mà ngay cả người thân thể tàn tật cũng xứng tuyền tú nữ.

(*) bug: lỗi hệ thống

Cốc ma ma nâng Tô Quý ngồi lên xe lăn. Lúc này, có một ánh mắt mãnh liệt phóng đến trên người cô, cực kỳ có tính xâm lược, cơ hồ muốn thiêu đốt cô từ đầu đến chân.

Tô Quý ngẩng đầu nhìn sang, liền chạm phải đôi mắt đen như giếng cổ, sâu không thấy đáy. Người đàn ông đó vừa mới xuống xe ngựa, lông mày ác liệt, mắt lạnh như băng, ngũ quan tựa như đao tước, môi mỏng nhếch nhẹ lên.

Hắn chấp tay, dáng người cao lớn đứng chính giữa đám nha hoàn, làm nền càng tăng thêm vẻ tuần tú của hắn.

Đôi mắt lạnh giá của hắn rơi xuống người Tô Quý.

Nhịp tim Tô Quý đập mạnh một giây, chốc lát đột nhiên ngẩng lên nhìn thẳng về phía hắn với khuôn mặt tươi tắn, lúm đồng tiền bên gò má lõm xuống thật sâu.

Nụ cười kia kinh diễm như nắng gắt ngày tháng ba, như dầu sôi lửa bỏng, kinh động lòng người.

Những tú nữ khác ánh mắt như dao sắc hướng về phía Tô Quý, hận không thể đâm cô nấy nhất, đủ để cho Tô Quý thấy nụ cười này gây ra bao nhiêu sát thương.

Người đàn ông hít mắt, mắt phượng hẹp dài lộ ra tà niệm, đột nhiên sải bước đi về phía cô.

Bước chân kiên định có lực, giống như chiến sĩ tay cầm bảo kiếm, đập vào mặt là khí thế đủ để chèn ép trời đất.

Phong thái này! Có thể chôn vùi hết tất cả!

Tô Quý lẳng lặng tựa vào xe lăn, nụ cười nhạt nhẽo yên tĩnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sáng rõ đầy ngông cuồng. Mà trong nội tâm cô, khấn trương cũng có, kích động cũng có, nhưng một chút này, sao sánh bằng sự run rẩy trong linh hồn.

Hung phấn lớn hơn sợ.

Nhưng mà chỉ là mấy chục thước ngắn ngủi, giống như là đi một trăm năm vậy.

Chẳng qua người đàn ông chăm chú nhìn cô, từng bước xuyên qua biển người tĩnh lặng, một mình đi tới bên cạnh cô.

Từ trên cao rũ mí mắt xuống, hỏi: "Tên gọi của nàng là gì?"

Tô Quý giương môi cười tùy ý, mang chút ý tứ sâu xa, "Còn người? Người tên gì?"

Cho tới bây giờ không có một người nào dám trắng trợn như vậy trước mặt hắn, chẳng những không đếm xỉa gì đến câu hỏi của hắn, còn dám không kiêng kị gì chất vất tên của hắn.

Thú vị...

Người đàn ông nhíu mày một cái, đại khái là một tiểu nữ nhân.

Đúng rồi, nữ nhân, một nữ nhân bướng bỉnh, sự giao hoạt tàn ra từ trong xương cốt.

Hồi lâu, hắn cười khê: "À, ta gọi là Quân Mạc, hãy nhớ."

Quả nhiên là hắn!

Tô Quý ngẩng đầu lên nhìn hắn, Quân Mạc quá cao, lấy tư thế bây giờ của cô, nói chuyện quả thật rất tốn sức. Vì vậy, Tô Quý làm một chuyện mà tất cả mọi người đều hoảng sợ, cô đưa tay trắng nõn nhỏ bé nắm lấy bàn tay lạnh như băng của Quân Mạc, chậm rãi kéo hắn xuống một chút.

Càng làm cho người ta giật mình là, Quân Mạc lại hết sức phối hợp cúi thân thể xuống, cuối cùng chậm rãi đứng trước mặt nàng.

Lần này tốt lắm! Tô Quý thu hồi tay nhỏ bé, tay nàng rời đi trong nháy mắt, khiến đáy lòng Quân Mạc có chút huyền tiếc.

Mà Tô Quý giống như là làm một chuyện rất trọng đại, cười hết sức vui vẻ: "Ta gọi là Quý."

"Quý?" Quân Mạc đem cái tên này lặp lại giữa răng và môi, gọi rất ngọt như muốn chìm trong hũ mật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (10)

Tình huống phát sinh trước mắt này, mọi người không hện mà cùng chung tiếng lòng.

Cốc ma ma thật lâu mới kịp phản ứng, vừa vặn nghe Tô Quý tự giới thiệu tên, hoảng sợ mồ hôi lạnh đều chảy xuống.

Thật khó xử cho lão thái thái đã lớn tuổi, nàng vốn nên được hưởng thụ tình thương của cha, không phải để cho bà mỗi ngày đều lo lắng.

Đây chính là Quân Mạc đó! Người đem toàn bộ Đại Nguyên thu tóm trong lòng bàn tay. Chính là nhiếp chính vương (*) cầm quyền ở phía sau Đại Nguyên, người thật xứng với tên.

[(*) Là người thay thế vua cầm quyền khi vua bệnh tật hoặc còn nhỏ (lẽ ra nên giải thích từ chương 2)]

Bà run cầm cập, bạch quý sụp xuống đất, lấp bắp mồm miệng: "Nô tỳ thỉnh an Vương gia, Vương gia xin thứ lỗi, tiểu thư nhà nô tỳ trong lúc vô tình đã mạo phạm ngài, mong ngài rộng lượng bỏ qua."

Hành động của Cốc ma ma đồng loạt thức tỉnh một đám người, vì thế trước cửa hoàng cung đồ thảm, một đám người ào ào quỳ gối.

Không dễ phát hiện Tô Quý cau mày một cái, thầm nghĩ may là thân thể nàng tàn tật, không cần phải ở nơi này phân biệt rõ ràng giai cấp của cổ đại mà quý xuống đâu.

Nàng tưởng động tác mình vừa làm che giấu rất tốt, cũng không kém chút nào rơi vào trong mắt Quân Mạc, không biết tại sao, nhìn biểu tình không vui của nàng, hẳn cũng không tốt.

Thật là gặp quý mà, nhưng nàng cũng không biết đâu!

Gương mặt hần lạnh lẽo, phát phát tay áo, bảo: "Tất cả đứng lên đi."

Rồi hướng Cốc ma ma chậm chạp không chịu đứng dậy nói: "Ngươi cũng đứng lên. Bỏn vương không trách nàng!"

Nhưng Tô Quý giống như đột nhiên kịp phản ứng vậy, mở to đôi mắt mèo trong suốt như sợi chỉ, ngạc nhiên tròn mắt nhìn hần, "Ngươi lại là một Vương gia."

Cái gì gọi là ngươi lại là một Vương gia!

Cốc ma ma chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen, tưởng rằng mấy tháng trước tiểu thư trải qua tai nạn rồi cuộc đã trưởng thành, nhưng không mơ ước ——

Tích lũy dần để phóng tuyệt chiều đâu!

Lúc này, đột nhiên từ trong đám người một nữ nhân dáng người yếu đuối mặc váy màu xanh lục chạy ra, bịch quý rạp xuống đất, hướng về phía Quân Mạc đập đầu mạnh. Một khuôn mặt xinh đẹp khóc hoa lệ dài vù (*).

[*Lúc khóc vẫn xinh đẹp như hoa lệ trong mưa]

"Vương gia, biểu tỳ là gặp quý a! Tỳ ấy trước kia không phải như vậy, lần này không biết tại sao lại nói bậy nói bạ, Vương gia ngài hãy nể mặt gia phụ của tiểu nữ, bỏ qua cho tỳ ấy một lần đi!"

Chân mày của Quân Mạc gắt gao nhíu lại, chuyện gì xảy ra với nữ nhân này vậy? Không thể hiểu được, nàng ta vừa rồi tai bị điếc sao? Không nghe được hần đã nói với Cốc ma ma rằng sẽ không giận cá chém thớt lên tiểu thư nhà nàng sao?

Chỉ là, từ nhỏ đã ở trung tâm đấu đá giành quyền lợi, không quá nửa giây trong nháy mắt đã sáng tỏ mọi chuyện. Khóe mắt hần thấy Tô Quý như cũ một bộ dạng không liên quan, mỗi anh đào cười tự đắc như xem kịch vui nhìn nữ nhân váy xanh diễm trở.

Hần cũng vui vẻ phối hợp: "À? Cha ngươi là?"

Nữ nhân trong lòng vui mừng, cố nén cảm giác tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, âm thanh khóc lóc: "Cha tiểu nữ chính là Thái sư đương triều Phùng Thừa Chí, Vương gia ngài đại lượng tha cho tỳ ấy đi!"

Quân Mạc cũng không muốn tiếp xúc với nữ nhân giả dối này, ngược lại cảm thấy hứng thú với Tô Quý hơn: "Ngươi vừa nói nàng trước kia không phải như vậy? Vậy trước kia nàng như thế nào?"

"Cái này..." Phùng Thanh Thanh nhấp nháy mắt lần tránh, một kiểu dáng vẻ khổ mà không nói ra được.

Cốc ma ma vốn cho là Phùng Thanh Thanh thật lòng cầu tình, vào lúc này mới biết, thứ nữ chính là thứ nữ, vĩnh viễn không thể thành chính thất được.

Bây giờ hần còn chưa phải hoàng thượng đâu, liền muốn dùng thủ đoạn với trưởng nữ rồi!

"Phốc xuy ---" Tô Quý không nhịn được cười một tràng, nàng ho khan mấy tiếng, tay nhỏ bé điểm nhẹ nàng không chút lưu tình giễu cợt: "Ngươi à ngươi, thật đúng là không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để bôi đen ta, ngươi muốn nói cái gì? Nói trước kia ta hung hăng càn quấy, bắt nạt hạ nhân, bắt kính với trưởng bối đúng không?"

Phùng Thanh Thanh hốc mắt rung rung, tròn to hai mắt đau buồn nhìn Tô Quý không dám tin nói: "Tỳ là đang nói cái gì? Thanh Thanh làm sao dám."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (11)

Tô Quý lơ đãng hừ một tiếng: "Ngươi cứ một mực muốn giải thích, ta liền ngang ngược cho ngươi xem!"

Nhưng cuối cùng là nàng ta Bạch Liên Hoa (*) sống, hay là cô con chót thí mạng này sống!

(*) hoa sen trắng, ý chỉ nói những cô gái luôn tỏ ra ngây thơ, vô tội nhưng thật ra tâm địa như rắn độc

Phùng Thanh Thanh ngốc lẳng (*) tại chỗ, nàng ta không nghĩ Phùng Yên Nhiên dám nói như thế! Bây giờ đang ở trước mặt Quân Mạc nhiếp chính vương, nàng lại dám lớn lối như vậy.

(*) ngu dân, dân độn.

Trong lòng cảm giác không cam chịu tràn đầy mãnh liệt, hai tay buông ở bên người siết thật chặt, móng tay bén nhọn đâm vào lòng bàn tay đau nhói.

Nàng cũng không thể làm cái gì, chỉ có thể cố nén tức giận, ủy khuất nhìn về phía Tô Quý, thấp giọng nói: "Tại sao tỷ lại có thể hiểu lầm muội như vậy, muội biết tỷ từ trước đến giờ không thích Thanh Thanh, muội vẫn coi tỷ như bảo tỷ (*) rất kính trọng tỷ."

(*) chị ruột

Xuy ---

Diễn, lại diễn.

Tô Quý ngáp một cái, quả nhiên Phùng Thanh Thanh còn tính kế cho sau này, thủ đoạn của cô ta chẳng những không bôi đen được Tô Quý, ngược lại đem bản tính thật của mình phơi bày cho Quân Mạc thấy rõ.

"Nhũ mẫu, cửa cung khi nào sẽ mở?"

Cốc ma ma nghe được câu hỏi vội vàng hướng cửa cung nhìn quanh, đúng lúc ấy thì cánh cửa chợt mở, mấy Đại cung nữ mặt mũi nghiêm túc từ bên trong đi ra.

Trước mắt bà sáng lên, nói khẽ với Tô Quý: "Đại tiểu thư, bây giờ cửa đã mở."

Tô Quý khẽ gật đầu, liếc thấy Phùng Thanh Thanh vẫn đang quỳ xuống đất khóc thút thít, gương mặt cười xấu xa: "Này! Ngươi còn chưa diễn đủ à? Cửa cung mở rồi, nếu ngươi không sợ xấu hổ và mất mặt với mọi người thì cứ việc quỳ đi!"

Lời này lập tức cảnh tỉnh Phùng Thanh Thanh, đột nhiên nàng ta nghĩ tới lời giao phó của mẫu thân trước khi đi.

"Không được nhúng tay vào mọi chuyện, con phải nhớ rằng, từ khi bước ra khỏi Thái sư phủ đại môn này, con không chỉ một mình mà còn đại diện cho cả Thái sư phủ. Nếu như Phùng Yên Nhiên gây khó khăn cho con, con đều phải chịu đựng, dù thế nào thì con cũng sẽ được chọn, không được để mất mặt trước hoàng thất, chờ đến sau này con trở thành Vương phi, là phương pháp tốt nhất để đánh bại nàng ta! Nhớ đây!"

Tiếng Tứ phu nhân vang vọng ở trong đầu, thật lâu không tiêu tan, Phùng Thanh Thanh cả người đổ mồ hôi lạnh. Không khỏi hối hận muốn chết, nàng cùng với một người quê so đo cái gì, không phải đã sớm biết Phùng Yên Nhiên là một người dân độn, không sợ trời không sợ đất, cùng nàng so đo để rước lấy bề mặt à!

Mẫu thân nói đúng, đợi sau khi nàng trở thành Vương phi, xem ai còn dám cho nàng nhìn sắc mặt!

Đến lúc đó, cũng đừng trách nàng không hạ thủ lưu tình.

"Tỷ nói đúng."

Phùng Thanh Thanh từ dưới đất đứng lên, trong con ngươi thoáng qua một tia lạnh lẽo rồi biến mất.

Nhất mực yên lặng chú ý đến nàng ta, Tô Quý có chút giật mình, không biết chỉ trong chốc lát Phùng Thanh Thanh đã nghĩ thông suốt cái gì.

Khí chất toàn thân thay đổi, tâm tư thu liễm, cả người tỏa ra sự trầm tĩnh như đoá hoa lan.

Quân Mạc không nói nhiều, chỉ lẳng lặng nhìn Tô Quý chăm chú. Từ ánh mắt cô, tự nhiên cũng sẽ thấy sự biến hóa trên người Phùng Thanh Thanh.

Mất phương đảo qua sát ý, nữ nhân này không thể giữ lại, nếu để cho nàng ta phát triển, chỉ sợ thứ đầu tiên nàng đối phó chính là Tô Quý.

Mặc dù Tô Quý không được chạy nhảy như người bình thường, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn luôn là nụ cười sáng lạng chói mắt, vẻ mặt không buồn không lo, thường xuyên cười lộ ra tám chiếc răng trắng sáng.

Không thể nghĩ với tính tình luôn thẳng thắn của Tô Quý nếu đối chọi với người nhiều mưu tính như Phùng Thanh Thanh, không biết sẽ rơi vào kết quả gì.

Chẳng thà dứt khoát bóp chết nàng ta từ trong trứng nước, đề phòng trước khi mọi chuyện xảy ra.

Phùng Thanh Thanh vừa mới đứng lên, thì cảm thấy lạnh cả người từ lòng bàn chân đi lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch hoảng sợ liếc, nếu nàng ta

không nhìn lầm thì trong mắt nhiếp chính vương là sát ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (12)

Phùng Thanh Thanh hận muốn cắn nát hàm răng, rốt cuộc Phùng Yên Nhiên có loại kỹ năng gì, mà mới chỉ gặp mặt một lần đã mê hoặc được nhiếp chính vương giúp nàng ta ra mặt rồi sao?

Tô Quý không nghĩ rằng có thể ôm đùi dễ dàng như vậy, thật sự là so với công lược Phùng Tranh đơn giản hơn tám trăm ngàn lần.

Hình như cô... Cũng không cần phải làm gì?

Chỉ là, mặc kệ thôi, tâm trạng Tô Quý thật tốt, nàng kéo góc áo bào đen của Quân Mạc, khi hẩn nhìn về phía nàng, liền nhếch cái miệng nhỏ nhắn, không tiếng động mở miệng, "Giao cho ta."

Quân Mạc nhìn hiểu lời nàng nói, tiếng cười trầm thấp hấp dẫn từ trong cổ họng bật ra, chỉ gật đầu nói một chữ, "Được."

Phùng Thanh Thanh lặng lẽ rời khỏi cửa cung, mà không biết rằng trong khoảnh khắc vừa rồi, sinh tử của mình đã được quyết định trong hai câu đối thoại.

Tô Quý nhéo tai có chút ngứa, thanh âm của người đàn ông này quả thật quá dễ nghe, nàng cảm thấy lỗ tai mình cũng muốn có thai luôn rồi.

"Vậy ta cũng phải đi rồi?" Chớp chớp đôi mắt đen bóng, Tô Quý cười thỏa mãn.

Nàng không thể để Phùng Thanh Thanh chết ngay bây giờ, nếu như nàng ta chết, thế giới này sẽ sụp đổ, đến lúc đó, ngay cả mạng nàng cũng không giữ nổi, nói chỉ là kiểm điểm đối.

Nghe được lời nàng nói, ánh mắt Quân Mạc tối sầm, tâm tình tốt lúc này thoáng đã tiêu tan, một cơn đau nhột thờ xông lên toàn thân.

Môi mím chặt, Quân Mạc rất muốn hỏi rằng nàng muốn vào cung sao? Lại sợ lấy được câu trả lời khẳng định.

Cũng muốn hỏi rằng nàng có thể không đi hay không. Nhưng không nghĩ ra cách gì để ngăn cản.

Trước ngày hôm nay, bọn họ còn chưa từng gặp mặt. Quân Mạc nắm chặt tay thành quyền lại buông ra, lặp đi lặp lại vài lần mới có thể bình tĩnh, trầm giọng gật đầu: "Ừ."

Phía xa Đại thái giám Lý Tấn đợi hẩn hồi lâu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, cúi đầu nhìn dưới mặt đất, hận không thể nhìn ra một đóa hoa.

Xem ra, Vương phủ bọn họ rất nhanh sẽ có một nữ chủ nhân.

Tô Quý có chút nghi ngờ liếc nhìn hẩn, thật không hiểu sao lòng người này cứ như ngày tháng tư vậy, nói thay đổi liền thay đổi, mới vừa rồi còn tốt, nàng không muốn bị bao phủ bởi áp suất thấp đầu.

Vì vậy, nàng hướng Cốc ma ma bảo: "Nhũ mẫu, đẩy ta qua bên kia chúng ta chờ ở phía trước."

Nàng khoát khoát tay với Quân Mạc, "Sẽ gặp lại sớm thôi Quân Mạc~."

Cốc ma ma đẩy Tô Quý lao đảo, xem chút nữa ngã xuống, vội vàng khom người cúi chào Quân Mạc, "Vương gia, lão nô cáo lui."

Mãi đến khi họ đi thật xa Quân Mạc mới tỉnh lại, nàng ấy vừa mới gọi Quân Mạc?

Sáng sớm liền bị triệu khẩn cấp vào cung, lúc này ở bên ngoài cung làm trễ nãi rất nhiều thời gian, Quân Mạc lại nhìn bóng lưng Tô Quý lần nữa, xoay người trở lại với chiếc xe ngựa và lá cờ sói cô đơn.

Thị vệ trước cửa hoàng cung thấy xe ngựa của hẩn chạy vào, vội vàng mở cánh cửa to lớn nặng nề màu đỏ thẫm ra, quý gối nghênh đón nhiếp chính vương.

Ngay từ lúc Thái thượng hoàng còn tại vị, liền đặc biệt cho phép nhiếp chính vương ra vào Hoàng cung có thể ngồi xe ngựa, không cần phải quý lạy khi gặp Hoàng đế.

Việc này đối với một Hạ thần mà nói, có thể nói là vô hạn ân sủng.

Không có ai để ý rằng sau khi chiếc xe ngựa vào Hoàng cung, Đại thái giám Lý Tấn đã không đi theo, mà lặng lẽ đi tới vị trí của phòng kín.

--

Lại giảng co không biết bao nhiêu thời gian, rốt cuộc cũng có thể vào cung.

Đội ngũ tham gia tuyển chọn tú nữ xếp thành một hàng dài, Tô Quý tám tắc lấy làm lạ kỳ, than thầm Hoàng đế thật có điểm phúc.

Tú nữ ở đây tùy tiện kéo ra ngoài một người, cũng đủ để sánh bằng những người mỹ nữ được biết đến hàng ngàn năm trước đây.

Bản thân nàng là Trưởng nữ của Thái sư đương triều, dù thân thể không lành lặn nhưng cũng không thay đổi được vị trí cao quý của nàng, vì vậy những tiểu thư quan gia cùng nàng vào cung địa vị cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (13)

Dựa theo thông lệ của triều đình, bất luận tú nữ thân phận cao hay thấp giàu hay nghèo, trước khi vào cung tất cả bọn họ đều phải vào phòng kín để các ma ma tiến hành kiểm tra.

Là miệng có thối hay không, thân thể có bệnh kín không, nghiêm trọng là trên người chỉ có một nốt ruồi đen cũng không cho phép.

Tất nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ.

Những tú nữ có địa vị cao quý phải vào phòng kín để ma ma kiểm tra, thậm chí kiểm tra thân thể trần trụi, việc làm này đối với họ là một sự sỉ nhục.

Cho nên hầu hết các quý nữ này trước khi vào cung, người nhà cũng đã dặn dò, chỉ cần làm theo quy củ hết quá trình là được.

Tô Quý biết không một ai chào đón Thái sư phủ, còn đang suy nghĩ nên lấy phương thức gì lừa gạt để vượt qua kiểm tra, liền được một ma ma đưa vào phòng kín bên cạnh.

Sau đó, ma ma đưa cho nàng một cốc trà thơm, dặn dò nàng rằng trước tiên ở đây nghỉ ngơi, liền rời đi ngay.

Đầu ngón tay nhỏ bé di động men theo miệng cốc, trông mắt Tô Quý rũ xuống suy tư, rốt cuộc loại đãi ngộ đặc biệt này là do người nào ban tặng?

Chẳng lẽ thời điểm nàng không biết, lão phu nhân đã giúp nàng lôi kéo quan hệ nhờ các ma ma trong cung giúp đỡ?

Cũng không đúng, nếu là lão phu nhân làm không có lý do gì lại không nói cho nàng biết.

Tô Quý vô thức vuốt ve cằm, mắt nhẹ chuyển, đột nhiên trong đầu thoáng qua một tia ánh sáng.

Chẳng lẽ là... hần?

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Tô Quý nâng cốc trà lên khẽ nhấp một miếng, đôi mắt hơi nheo lại, cong thành một vầng trăng non.

Đúng rồi, thế giới này, ngoại trừ hần ai lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể tự tay đưa nàng vào trong cung.

Phải biết các quý nữ bên ngoài cung thân phận còn cao quý hơn cả nàng, các nàng ấy còn không được hưởng qua loại đãi ngộ này đâu, nếu như các nàng ấy biết ----.

Chắc, Tô Quý chép miệng.

Quân Mạc rõ ràng là đang kéo thù hận cho nàng, nhưng tại sao trong lòng nàng không có sợ hãi, ngược lại vô cùng phấn khởi chứ?

Phải nói, đời trước Tô Quý là một người sợ sự hỗn loạn của thế giới, khó chịu đựng được người khác phát điên.

Hai mươi mấy năm qua tính tình thẳng thắn của nàng, chỉ có một chữ, khó! Khó đến tận trời!

Phòng này nhỏ không lớn, không có cái gì khác ngoài bàn và ghế. Bên trong phòng ánh sáng rất tối, chỉ từ cửa sổ xuyên qua vài tia ánh sáng, nhắc nhở Tô Quý rằng bên ngoài vẫn là ban ngày.

Gần như ngồi đơ cả nửa canh giờ, lâu đến mức nàng cứ nghĩ mình sẽ chết già ở nơi gió thổi không lọt này, mới vừa nghĩ đến đó lão ma ma đã xuất hiện.

Đằng sau, bà còn dẫn theo một cung nữ mặc bộ quần áo màu đỏ tím.

Nàng cài búi tóc song kều, đầu đội cung hoa, mặt mũi bình thường, nhìn qua cực kỳ không bắt mắt.

Nhưng vì gặp qua vô số người Tô Quý nhảy bén nhận ra được, thiếu nữ đến gần nàng bước chân nhẹ nhàng gần như không tiếng động, khuôn mặt bình thường nhưng đôi mắt lại lóe lên vẻ tinh anh.

Nàng kết luận, cung nữ này biết võ công, hơn nữa còn không kém!

Trong đầu suy nghĩ, về mặt Tô Quý vẫn rất bình tĩnh.

Lão ma ma nở nụ cười bước đến, nhìn nàng nói: "Chúc mừng Phùng tiểu chủ đã trúng tuyển, trước tiên lão nô muốn chúc mừng tiểu chủ." Sau đó chỉ sang người thiếu nữ đứng cách nàng hai bước, "Đây là Lục Yêu, sau này sẽ đi theo hầu hạ tiểu chủ, tiểu chủ có cái gì không hài lòng đều có thể phân phó nàng đến tìm lão nô, lão nô nhất định cúc cung tận tụy (*)."

[Cúc cung tận tụy: dốc hết lòng hết sức làm việc]

"Hả?" Tô Quý có chút bất ngờ, nàng còn nghĩ rằng ngay cả sơ tuyển mình cũng không qua nổi, thậm chí còn dặn dò Cốc ma ma chờ ở bên ngoài, nếu như bị loại cũng sẽ sớm về nhà.

Không nghĩ tới lại trúng tuyển!

Tô Quý chỉ có thể âm thầm xúc động, đúng là sức mạnh của kịch bản, không cần biết nó có hợp lý hay không, kịch bản là vua!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (14)

Khi Lục Yêu đẩy Tô Quý ra khỏi cửa, ánh mặt trời chói chang khiến nàng lóa mắt, xa xa là cung điện nhấp nhô sau ngọn núi, ẩn giữa tầng tầng ánh sáng, giống như cõi tiên.

Đến bây giờ Tô Quý vẫn có cảm giác không chân thật, cứ như đang bay trong sương mù, thế giới này tồn tại thật sao? Hay chỉ là một giấc mộng trước khi chết của nàng?

"Chủ tử?"

Tiếng gọi khẽ thức tỉnh Tô Quý, nàng chợt mở mắt ra, trên đỉnh đầu ánh mặt trời vẫn chói mắt như cũ, chiếu sáng thân thể nàng.

Giờ Tô Quý mới tìm được chút cảm giác chân thật, nàng ừ một tiếng, hỏi: "Chuyện gì?"

"Tiểu chủ kia, hình như đang đi về phía chúng ta..." Lục Yêu có chút chần chờ nói.

Phía xa là nữ nhân mặc váy màu xanh lục cười như làn gió xuân đang chậm rãi đến, không phải Phùng Thanh Thanh thì còn có thể là ai?

Thật đúng là giả tạo, mới vừa rồi bị nhục nhã không có chỗ mà trốn, bây giờ đã đầy máu sống lại.

Chỉ là loại kiên nhẫn này, Tô Quý càng phải theo hầu.

Khó trách trong nội dung bản gốc, Phùng Thanh Thanh chỉ là thân phận thứ nữ, lại có thể đứng giữa nhiều quý nữ như vậy mà bộc lộ tài năng, leo lên ngôi vị hoàng hậu.

"Lục Yêu thật tinh mắt, có thể là không phải đi về phía chúng ta." Tô Quý cười hi hi nói, lại nhìn xem Phùng Thanh Thanh sẽ gây ra chuyện thiêu thân gì nữa.

Phùng Thanh Thanh nghe được tin Tô Quý trúng tuyển, bèn vội vã chạy tới xác nhận, còn chưa đến gần, thanh âm của nàng đã đến trước.

"Nghe ma ma nói, tỷ đã trúng tuyển, biểu muội xin chúc mừng tỷ tỷ."

Tô Quý mặt đơ ra không cười, trong miệng phun ra lời nói không khách khí như bình thường: "Nghe ở đâu, ta chỉ hy vọng rằng lời chúc mừng của người là từ đáy lòng," mà không phải là trong thâm tâm muốn rửa ta chết đi!

"Làm sao biết được!" Phùng Thanh Thanh như cũ cười ha hả, vừa đi vừa nói, "Tỷ, để cho muội đến đẩy tỷ đi, nếu Vũ bị loại, sau này hai tỷ muội mình có thể sống nương tựa lẫn nhau."

Không hy vọng người và ta sẽ sống nương tựa lẫn nhau, miễn là người không lên ném ta đi thì ta cũng sẽ tốt thôi.

Tô Quý nhếch cái miệng nhỏ nhắn, trong nội tâm oán thầm

"Chủ tử?"

Phát tay một cái, "Để cho nàng ấy đẩy." Vì nàng ta muốn làm một chuyện vô nghĩa như vậy, nàng có lý do gì để ngăn cản.

Gọi là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn (*).

[(*)Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn: Bất kể đối phương sử dụng thủ đoạn nào, đều linh hoạt có biện pháp tương ứng để đối phó]

Trước hết, cứ để cho nàng ta thử, xe lăn không phải dễ đẩy như vậy.

Cổ đại không thể so với hiện đại, xe lăn chế tạo công kênh không nói, đẩy cũng rất tốn sức.

Phùng Thanh Thanh chỉ mới đẩy đi mấy bước liền hối hận, nàng không nghĩ đến sẽ nặng như vậy!

Dùng hết sức lực nhưng chỉ đi chuyển được mấy bước, Phùng Thanh Thanh có chút nghi ngờ nhìn Lục Yêu, lúc này nhìn động tác cung nữ này, đẩy thoải mái vô cùng.

Nếu như không phải nhìn nàng tự nhiên như thường, nàng cũng không muốn làm loại công việc này.

Bây giờ vừa vận, trót đâm lao phải theo lao (*),

[*Trót đâm lao phải theo lao: Trót làm phải làm đến cùng]

Lại kiên trì đẩy được một đoạn, Phùng Thanh Thanh quả thật vô cùng mệt mỏi, dừng lại thở dốc.

Tô Quý trong lòng dễ chịu trở mặt ngay, nhú chặt đôi mi thanh tú, cố tình nói: "Sao lại ngừng? Đi nhanh chút đi, chúng ta đang ở trong cung, không phải ở bên ngoài để người thích thì đi thích thì ở lại, các tú nữ khác ước chừng đã đến Trữ tú cung, người là cố ý liên lụy ta ư?"

Phùng Thanh Thanh cảm tức cơ hồ muốn cắn nát hàm răng, chốc lát mới thốt ra mấy chữ, cười cười nịnh nọt: "Tỷ nói gì vậy, muội đẩy đi thôi, đi thôi."

Nhưng ánh mắt lại nhìn chiếc cổ mảnh khảnh của Tô Quý, thật muốn đưa tay ra hung hăng bóp, nhìn bộ dạng Tô Quý giãy giụa trong lòng bàn tay của nàng!

Nhưng tiếc là, bây giờ không thể được.

Di chuyển, dư quang thấy trên mặt đường không biết là kẻ nào ném vài viên đá bên trên, Phùng Thanh Thanh chớp nhẹ mắt, nảy ra một kế.

Nàng ta hít sâu một hơi, tự dung dùng hết sức mạnh của mình, cung nữ Lục Yêu và nàng không phản ứng kịp, đẩy thẳng về phía viên đá.

Xe lăn đụng phải đá nên lắc lư, trong nháy mắt nghiêng đổ xuống, toàn bộ thân thể bị ném ra ngoài với sức lực rất lớn.

Trong lòng Tô Quý vẫn rất bình tĩnh.

Nàng đang đợi—

Thân thể lắc lư, thân thể đã bay ra ngoài, nhưng lại không đau đớn như trong tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (15)

Nàng đã rơi vào một vòng tay mềm mại.

Tô Quý mở mắt, một lúc sau lại cười khẽ.

Cung nữ này, đạt tiêu chuẩn!

Không sai, Tô Quý đang thử thăm dò Lục Yêu, nhìn xem rốt cuộc nàng là ai.

Nếu như nàng biết võ công mà hết lần này đến lần khác muốn giấu, mặc cho nàng ngã xuống thì Tô Quý cũng nhận.

Chỉ là sau này sẽ không trọng dụng nàng.

Nhưng mà rõ ràng, Lục Yêu đã chọn loại phương thức khác, biểu đạt lòng trung thành với Tô Quý.

Phùng Thanh Thanh mặt đầy hoảng sợ thấy không thể giả bộ được, cơ mặt của nàng ta như căng ra, cười gượng tiến lên dò hỏi, "Tỷ, tỷ không sao chứ? Thật xin lỗi, hãy tha thứ cho muội nhé."

Tô Quý cười gằn cợt, không biết Phùng Thanh Thanh rốt cuộc là hận nàng ở chỗ nào, mặc dù nàng ta chỉ là một thứ nữ, nhưng thân thể khỏe mạnh, mặt mũi không tầm thường, lại có cha và di nương thương yêu, vẫn không hài lòng ư?

Nàng nhiu mày, từ chối cho ý kiến, "Phùng Thanh Thanh ta khuyên người đừng tính kế với ta, vô nghĩa, hai tỷ muội tranh chấp nhau, truyền ra ngoài cũng không tốt, người nói phải không? Vả lại, nếu để cho phụ thân biết..."

Nàng còn chưa kết thúc câu nói, nhưng nàng tin nhất định Phùng Thanh Thanh sẽ hiểu được.

Phùng Thái sư cũng chiều nàng ta sâu sắc, cũng rất đơn giản. Phùng gia có ba cô con gái, trưởng nữ tàn phế, thứ nữ ngu dốt, chỉ còn biết đánh cược vào người con gái thứ hai có năng lực.

Hề là có chút dã tâm, ai không muốn đem con gái mình đưa vào, leo lên ngôi phượng vị cao nhất.

Cho nên, sắc mặt Phùng Thanh Thanh biến đổi, chắc hẳn cũng hiểu rõ điều này, khẽ cúi người bảo: "Tỷ nói đúng, sau này muội sẽ chú ý, để tránh việc khiến người ngoài hiểu lầm."

Tô Quý cười như không cười: "À, người hiểu là được rồi."

Nếu làm ****(1), còn không phải là kéo một tấm màn che cho mình.

[(1) Tác giả để đây]

Thật không biết có ý gì.

Híp mắt nhìn bước chân Phùng Thanh Thanh vội vã đi xa, Tô Quý mới nghiêng đầu nói với Lục Yêu, "Chúng ta cũng đi thôi."

Lục Yêu mím môi, không dám nhìn vào đôi mắt trong suốt của Tô Quý, cung kính đáp lại.

Nàng có chút không nhìn rõ nữ nhân tươi cười trước mắt này, một bộ dạng nữ nhân hung hăng cần quấy.

Bên trong và bên ngoài triều đình ai lại không biết tính khí hi nộ vô thường (2) của trưởng nữ, chỉ cần một lời không hợp liền động thủ đánh người.

[(2) Tính cách thất thường hay thay đổi]

Nhiều người chê cười Phùng Thái sư anh minh một đời, Phùng phủ là trụ cột của triều đình, lại sinh ra một người chân thì tàn phế, người còn lại thì đàn độn.

Làm cho Phùng Thái sư mất hết mặt mũi trước các đồng僚 (3).

[(3) đồng nghiệp]

Có thể Lục Yêu không cho là thế, nàng không nhìn thấu Tô Quý, mỗi lời nàng nói tựa như không suy nghĩ, nhưng nó luôn luôn đâm vào chỗ yếu ớt nhất trong tim, để cho người khác không phản bác được.

Quan trọng hơn là, Lục Yêu thấy trên người Tô Quý có một hơi thở giống như chủ nhân của mình.

Đêm khuya, phủ Nhiếp chính vương.

Ngoài cửa sổ trắng sáng giống như một lớp sợi bạc, chiếu qua góc cửa đang hé mở.

Bên trong phòng không có đèn, ánh trắng màu bạc chiếu mờ ảo vào phòng, nó rọi lên người đàn ông đang nằm trên nệm thấp một tầng ánh sáng rực rỡ.

Lúc này, cửa phòng kết một tiếng bị người ngoài đẩy ra, phá vỡ sự yên tĩnh của căn phòng.

Lý Tấn khom người bước vào, bước chân hầu như không phát ra tiếng động, bước mười lại gần Quân Mạc rồi đứng yên.

"Vương gia, Lục Yêu truyền tin tức nói, hình như Phùng tiểu thư đã phát hiện nàng biết võ công."

"Hả?"

Những ngón tay mảnh khảnh của bàn tay phải vô thức xoa ngón tay trên bàn tay trái, Quân Mạc nhúu mày cười khê, nhìn qua cũng không có gì là bất ngờ.

Hắn nói, "Ta biết, bảo Lục Yêu không cần làm gì hết, mọi thứ đều phụ thuộc vào suy nghĩ của nàng!"

"Vâng!" Lý Tấn lập tức đáp, chuẩn bị ra cửa hồi âm cho Lục Yêu thì bị Quân Mạc gọi lại.

"Chờ một chút! Hãy để Lục Yêu bảo vệ nàng ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (16)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sáng hôm sau, Tô Quý xinh đẹp yếu ớt bị Lục Yêu lôi dậy từ trong chăn, "Chờ một lát nữa, Đàm cô cô người quản lý phường Tư sẽ dạy qua lễ nghi trong cung."

Lần này, Tô Quý chỉ lãnh đạm nhúu mày, hỏi ngược lại một câu, "Người thấy ta còn cần phải học những thứ này à?"

Lục Yêu im lặng, không cho ý kiến.

Sau đó âm thầm đắp chăn lại cho nàng, Tô Quý xoay người, nheo mắt lười biếng bảo: "Người đi nói với Đàm cô cô rằng, ta bị bệnh, không đi được, nói bệnh càng nghiêm trọng càng tốt."

Lục Yêu không còn cách nào khác, đành đi ra ngoài.

--

Việc dạy lễ nghi diễn ra ở đại điện phường Tư, hàng trăm tú nữ thanh xuân xếp hàng ngay ngắn chỉnh tề, dáng người đứng thẳng, mắt nhìn về phía trước.

Đoàn người đứng trước mặt Đàm cô cô mặc cung trang màu đỏ tím, phong thái nghiêm chỉnh, nét mặt lạnh lẽo.

Ánh mắt giống như đao băng quét qua trên người các thiếu nữ, hễ là được bà coi trọng, họ đều không dám mở mắt ra, không dám nhìn bà ấy.

Đột nhiên, Đàm cô cô ngưng mắt, tầm mắt dừng lại ở vị trí thứ ba hàng thứ hai của đội, nheo mắt lại.

Ở vị trí đó, vậy mà không có một bóng người!

Trong điện im lặng một lúc lâu, tựa như không khí đông cứng thành một vật khối.

Trong tình cảnh đàn áp này, các tú nữ sợ hãi đến mức phải nín thở, không dám nhúc nhích.

Thật sự là quá ngột thở, cuối cùng Đàm cô cô cũng mở miệng nói một câu, khuôn mặt lạnh có thể kết thành băng.

Một lúc sau, Đàm cô cô chỉ vào chỗ trống đó, lạnh giọng hỏi: "Người ở vị trí này đâu rồi?"

Ánh mắt hướng tới vị trí đó, các cô gái bất giác cúi đầu xuống.

"Hả?!" Đàm cô cô lại nhấn mạnh, "Mấy người đều điếc hết sao, nếu tư chất các người như vậy, thì còn tuyển chọn cái gì? Học cái gì? Cứ gói quần áo lại rồi rút về nhà hết đi!"

Bà nói từng câu từng chữ mạnh mẽ, tiếng dư âm không ngừng vọng lại ở khoảng trống trong điện.

Trong đám người bắt đầu truyền ra một vài tiếng khóc nức nở nghẹn ngào, và xì xào bàn tán, "Hỏi chúng ta làm gì? Chúng ta làm sao biết!"

"Đúng vậy, bà ta dựa vào đâu mà nói chuyện với chúng ta như thế!"

Vừa dứt lời, ánh mắt Đàm cô cô đã rơi xuống người thiếu nữ thứ sáu của hàng đầu tiên, "Ngươi, bước ra khỏi hàng!"

Trong hàng ngũ một mảng xôn xao, tiếng khóc như có thể lây truyền vậy, hơi không kiểm soát được đứng dậy.

Thiếu nữ đứng ở vị trí thứ sáu toàn thân mặc một bộ váy lụa mỏng màu hồng phấn, với một khuôn mặt xuân sắc, mái tóc dài đen nhánh mềm mại búi thành kiểu Linh Xà kế, bên trên cắm một cây trâm vàng, theo thân hình của nàng khẽ run.

Cô gái thấy không ít ánh mắt rơi trên người mình, khuôn mặt đỏ hết lên, tiến lên một bước tròn mắt hét: "Đi ra thì đi ra! Ngươi biết ta là ai không? Chẳng qua ngươi chỉ là một nô tỳ hầu hạ người khác thôi, ngươi phách lối cái gì? Chúng ta vào cung để tuyển chọn tú nữ, chứ không phải nghe ngươi chửi mắng! Nếu như ta có làm gì sai, ngươi không thể tha thứ được sao?"

Lời này vừa nói ra, giống như sấm sét giữa trời quang ở trong đoàn người nổ tung, thiếu nữ mới vừa khóc cũng không dám phát ra một âm thanh nào.

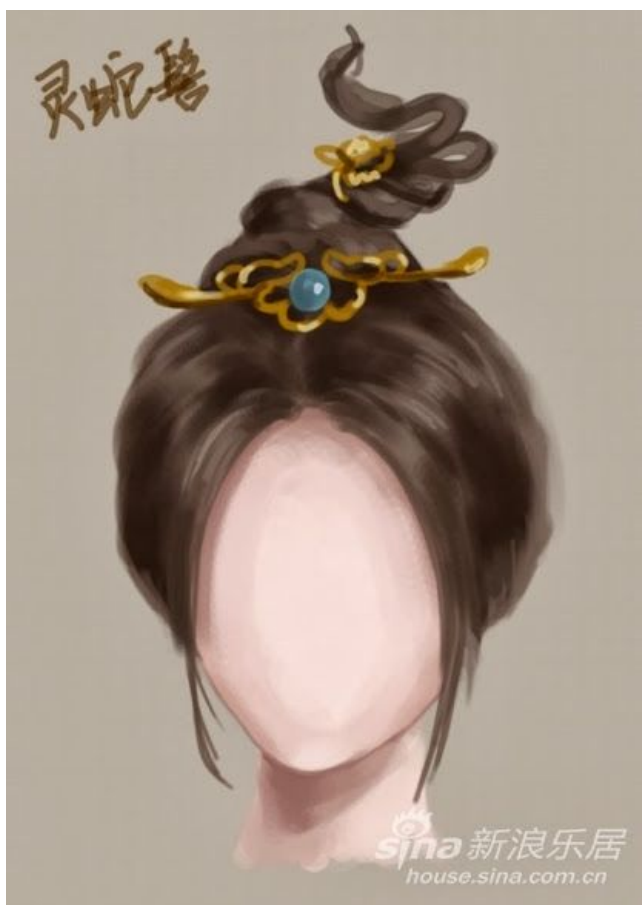
Trong đại điện Đại cung nữ hầu hạ rồi rít cùi đầu, đầu óc có chút không rõ ràng.

Đàm cô cô cười nhạt, mặt mũi hoàn toàn kết thành một hàm băng, cho người khác loại ảo giác, chỉ cần bà lên tiếng thì băng sẽ đổ rào rào xuống người các nàng.

"Đây là Dụ Oanh Oanh Tam tiểu thư của Tả thừa tướng sao? Đáng đáp quả thật không tệ." Tuy nhiên, trong chớp mắt hàn băng trên mặt của Đàm cô cô đã giảm xuống và băng tuyết tan chảy.

Dụ Oanh Oanh vốn có chút khiếp sợ nghe vậy khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, một lát sau ánh mắt lộ ra vẻ đắc ý. Giống như nói: Nhìn đi nhìn đi! Ta nói nô tỳ này chỉ là một con hổ giấy! Không thể lật nổi trời!

[Tóc kiểu Linh xà kế]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 17: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (17)

Tuy nhiên, mặt mày vui vẻ vừa ngẩng lên thì liền đông cứng.

"Ồ! Nhưng ngươi có biết không? Trong cung này, nữ nhân đáng dập nghiêng nước nghiêng thành thì có vô số người, tùy tiện lôi ra ngoài một người cũng là tuyệt sắc nhân gian, thân phận địa vị so với ngươi còn cao hơn nhiều! Ngươi dựa vào đâu mà ở trước mặt ta khoe khoang? Thân phận ngươi dù có cao hơn nữa thì sao, cao hơn cả Hoàng thượng và Thái hậu à? Ta phạt chỉ Thái hậu chỉ bảo các ngươi, cho nên, đừng ở trước mặt ta nói cái gì Đại tiểu thư, ta không phục tùng đâu!"

Khuôn mặt xinh đẹp của Dụ Oanh Oanh cứng ngắc đến đáng sợ, trên mặt có bao nhiêu xấu hổ, tức giận, căm hận, mọi loại tâm trạng trộn lại, tạo thành một loại biểu tình kỳ lạ dị thường.

Đàm cô cô đứng chấp tay, không nhìn nàng nữa, "Nếu đã vào thâm cung, thân phận địa vị của các ngươi ở ngoài cung liền không đáng giá một đồng! Ở đây, các ngươi chỉ là tú nữ tham gia tuyển chọn, trước khi trở thành chủ tử ở đây, ta muốn khuyên các ngươi một câu, hồ cho ta tổ, rỗng cũng cho ta mâm (1)."

[(1) Hình như muốn nói rằng ta có địa vị thân phận cao nhưng rỗng lại cho ta cái cao hơn]

"Ngươi đi ra ngoài điện quý một giờ, suy nghĩ kỹ lại! Những người khác, tiếp tục học tập!"

Cái gì?!

Quý một giờ? Đôi mắt Dụ Oanh Oanh tròn tròn, giờ phúc này nàng thậm chí cho rằng lỗ tai mình bị xuất hiện ảo giác, nô tỳ xấu xí này lại dám bắt nàng đi quý?!

Thân là con gái của Thừa tướng đương triều, khi nào lại bị đối xử như thế, không kìm được tức giận: "Ngươi dựa vào đâu mà phạt ta!"

"Dựa vào việc ta là người đã dạy Thái hậu, ta có quyền loại bỏ tất cả tật xấu không sạch sẽ của ngươi! Đi ra ngoài!" Đàm cô cô bình tĩnh, tay chỉ hướng ngoài điện.

"Ta không phục!" Một luồng nhiệt nóng xộc thẳng lên đầu, căn cứ vào đầu, chết tiệt bà ta dựa vào cái gì?

"Hai giờ!"

"Ngươi!" Dụ Oanh Oanh tuyệt vọng trừng mắt.

"Ba giờ."

Dụ Oanh Oanh còn muốn nói nữa, thì bị nữ nhân bên cạnh kéo đi, nàng liêu mạng nháy mắt với nàng ta, nói nhỏ: "Oanh Oanh, làm âm ỉ với cô cô thì không có chỗ nào tốt, ngươi còn muốn thêm thời gian nữa sao?"

Dụ Oanh Oanh cắn răng, "Được! Ta đi ra ngoài, thù này ta sẽ ghi nhớ! Ngươi chờ đấy!" Nàng ta nghiêng đầu bước ra đại điện.

Buổi cung huấn ở phường Tư chỉ mới diễn ra ngày đầu tiên đã gây sóng gió lớn như vậy tạm thời không nói đến, Lục Yêu khoan thai tới thì thấy nhóm tú nữ đưa tay lên đỉnh đầu họ, bụng một bình sứ chứa đầy nước, luyện tập hình thái đáng đi.

Đàm cô cô đứng ở một bên nhìn, Lục Yêu lặng lẽ ghé tai nói thầm.

Đàm cô cô ánh mắt lóe sáng, cười nói: "Phải không? Vậy thật không đúng dịp, thay ta an bài tốt Phùng tiểu chủ, để cho nàng nghỉ ngơi, không cần phải lo lắng ở đây!"

Lục Yêu cúi người: "Vậy làm phiền cô cô rồi."

Một trận hư tình giả ý, Lục Yêu như lúc đến vậy cứ âm thầm rời đi, trừ Phùng Thanh Thanh ở bên ngoài, không ai để ý đến.

--

Đời trước Tô Quý thiếu ngủ quá nhiều, đời này dính gối liền buồn ngủ.

Đang lúc ngủ mê say sưa, cửa phòng "cót két" một tiếng bị đẩy ra, sau đó lại nhẹ nhàng khép lại.

Tô Quý cứ tưởng là Lục Yêu, không để ý đến, không nghĩ tới người lại không rời đi, ngược lại từng bước một đi đến bên giường.

Đôi chân kia bước đi trầm ổn lại có lực, cũng không tận lực che giấu gì.

Đúng, Tô Quý nghe rõ ràng, trong chốc lát nàng mở mắt to, trong con ngươi một mảng thanh tỉnh, nghiêng đầu quát lạnh: "Là ai?"

Sau đó liền đối mặt với một đôi mắt sâu như giếng cổ, mắt phượng thâm thúy dường như có thể hút linh hồn người.

"Quân Mạc?"

Đứng ở trước giường cúi đầu nhìn nàng, một bộ mềnh bảo thù họa tiết đám mây bao bọc trên thân thể thon dài, đôi môi hơi nhếch lên, đó không phải là nhiếp chính vương Quân Mạc mà hôm qua mới gặp sao? Người nàng quyết tâm ôm đuôi nhân vật BOSS phản diện?

Nàng nghi hoặc, hấn đến đây làm gì?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (18)

Trong lòng nghĩ như thế, nàng liền thuận lý thành chương (*) hỏi: "Sao người lại tới đây?"

[***Thuận lý thành chương**: nghĩ là "Thuận theo lý thuyết (lời nói mang tính [gần như] đương nhiên) mà suông sẽ (như thế nào đó)".]

Rất nhân rồi?

Tô Quý nhún cái mũi nhỏ, đôi mày thanh tú cũng nhíu lại, mới vừa tỉnh ngủ nên khuôn mặt trắng nõn có màu hồng phấn, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Nhưng Quân Mạc có thể nhìn rõ đôi mắt đang tỏ vẻ chán ghét của nàng, tay phải hấn đặt trên gối môi ho khan hai tiếng, trong giọng nói chứa đựng nụ cười, "Nghe nói nàng bị bệnh?"

Bất đắc dĩ liếc mắt, Tô Quý nghĩ, vừa mới bỏ ra một ít công sức, hấn đã biết ngay.

Điều này công khai nói cho Tô Quý biết rằng, hấn đặt một cơ sở ngầm ở bên người nàng sao?

Nếu đặt cơ sở ngầm, thì tại sao hấn không biết, bị bệnh chỉ là giả?

Người đàn ông nhàm chán.

Cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi (*), chính là Quân Mạc thấy Tô Quý chỗ nào cũng đẹp, hấn cũng không thể hiểu được tính luôn hôm nay thì hấn chỉ mới gặp nàng hai lần, hấn liền trao trái tim mình cho nữ nhân vô lương tâm này, không lấy lại được.

[***Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi**: Khi yêu, người đàn ông coi người mình yêu là người đẹp nhất giống như Tây Thi vậy.]

"Cảm tạ Vương gia đã quan tâm, chỉ là Vương gia, ngài có biết là nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi đây là Trữ Tú cung, mà A Quý, là tú nữ đang dự tuyển! Ngài như thế, thì Hoàng thượng, sẽ đưa A Quý đến chỗ nào?"

Nếu như để người ngoài phát hiện, chẳng hạn như Phùng Thanh Thanh vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng, có mười Tô Quý cũng không thoát tội.

Âm thanh trong trẻo lạnh lùng mang hàm ý tức giận, cắt đứt sự trầm tư của Quân Mạc.

"Ta..." Quân Mạc nhíu mày, hấn quả thật muốn nói hấn không coi hoàng đế ra gì, nhưng lại sợ lời đại nghịch bất đạo sẽ dọa đến Tô Quý.

Suy nghĩ một chút, thật không biết nên nói thế nào cho thích hợp.

Lục Yêu là cơ sở nằm vùng của hấn trong cung, bây giờ được hấn phái tới để chiếu cố và bảo vệ Tô Quý.

Có thể nói nếu Tô Quý xảy ra chuyện gì, thì một lúc sau thuộc hạ sẽ báo lại cho hấn.

Đương nhiên hấn biết Tô Quý giả bệnh, nhưng trong lòng luôn có chút không thoải mái, lo lắng như nàng bệnh thật thì làm sao.

Lúc này thấy gương mặt xinh đẹp đỏ bừng của nàng, mũi nhỏ nhíu lại, môi anh đào hơi vênh lên, tự cho rằng mình tức giận rất oai phong trợn mắt lên nhìn hấn.

Nhưng kết quả là...

Thật giống một con mèo nhỏ ngạo kiều, Quân Mạc nhin cười, nâng bàn tay vỗ nhẹ vào cái đầu nhỏ mềm mại như nhung của nàng, "Không phải sợ, có ta ở đây không ai dám làm hại nàng."

Hắn còn dám cười!

Tô Quý muốn dùng móng vuốt cào hắn, nhích từng tí một đến chân giường, trợn đôi mắt mèo tỏ cáo hắn: "Ai nói với người chuyện này, người đừng nói là không hiểu, ta là tú nữ đang dự tuyển! Từ khi vào cung đã bắt đầu, là vật sở hữu của hoàng thượng, người như vậy, là muốn hại chết ta mà!"

Vừa nói vừa nói, ỳy khuất nước mắt lại không ngừng rơi, từng giọt tí tách rơi xuống áo ngủ bằng gấm, trong nháy mắt nhuộm thành một vệt ướt.

Vừa đánh trống vừa la làng (*) đại khái là như vậy.

[***nguyên văn là "kẻ gian bắt kẻ gian"**: đồng nghĩa với câu trên nên mình dùng luôn nha. Ý muốn nói rằng đã ăn cướp của người khác nhưng lại la làng lên là người đó làm.]

Quân Mạc dờ khóc dờ cười, nàng cho rằng hắn không thấy tia giao hoạt ở đáy mắt nàng sao? Trên mặt khóc thương tâm, nhưng trong mắt một chút sợ hãi cũng không có.

Hon nữa hắn thân là nhiếp chính vương đương triều, chẳng lẽ nàng không biết cái thân phận này có ý nghĩa như thế nào sao?

Tô Quý cúi đầu huhu khóc nước mắt rơi mãnh liệt, trong lòng tiểu nhân nhưng mà lại ra sức đấu tranh: Mau an ủi ta! Mau an ủi ta đi! Đưa đùi người ra đây! Hãy nói cho ta dựa vào đi! Đến đây đến đây!

(Tương: Móa =>) hết sức chịu nổi độ vô sỉ của chế)

Tiểu nhân đẹp bỏ niềm vui, nếu như Quân Mạc biết trong lòng Tô Quý đang tự sướng như vậy, có lẽ hắn không biết nên khóc hay nên cười.

Đang lúc Tô Quý oán niệm Quân Mạc khá sâu nàng nghĩ người đàn ông này làm gì vậy, còn không biết an ủi nàng.

Một bàn tay khô ráo ấm áp ôm nàng lên, một cái tay khác lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (19)

Tiếp theo Quân Mạc nhả ra một câu khiến Tô Quý kinh hãi, "Sau này không muốn khóc thì đừng khóc, tổn thương mắt, ta thích nhìn đáng về lúc nàng cười."

Như mặt trời vào tháng sáu, nó tựa như một ngọn lửa, giống như một thanh kiếm bất khả chiến bại, chiếu sáng bóng tối trong trái tim hắn.

Sau đó lúc hắn không cảm giác được, liền âm thầm chiếu sáng, hắn phảng phất nghe được âm thanh chồi non từ dưới đất nhô lên ở đáy lòng.

Tim Tô Quý vẫn đang loạn nhịp, giọng nói ôn nhu từ tính như cũ tiếp tục vang bên tai nàng: "Nàng không phải là vật sở hữu của hoàng đế, nàng là bảo bối vô giá của ta." Ngực khí giống như tờ tình vậy, tựa như nàng là cả thế giới của hắn.

Trong giây phút đó, Tô Quý thậm chí cho rằng mình xuất hiện ảo giác.

Trước mặt mắt phượng đầy thâm tình, người đàn ông nhìn về phía nàng cười thành thực, tin đồn ở bên ngoài nói rằng hắn lòng dạ ác độc, tàn nhẫn tâm cứng như thép đó thật sự chính là nhiếp chính vương Quân Mạc sao?

Không phải là giả mạo đó chứ?

Tô Quý thận trọng di chuyển trở về, hai tay khẽ run rẩy đưa tới, tập kích trên khuôn mặt tuần tú không tỳ vết của Quân Mạc.

Rồi tiếp theo, ra sức kéo một cái!

Mặt mũi Quân Mạc vừa bị kéo, hơi cắn răng nghiêng lợi, tiểu nha đầu thật không tiếc động thủ.

Ngược lại Tô Quý thu tay về, chống nạnh trợn mắt căm tức nhìn hắn nói: "Nói! Người là ai? Ai phái người tới? Lại dám giả mạo Vương gia!"

Quân Mạc cũng không giận, như cũ ôn nhu nhìn nàng giương nanh múa vuốt trước mặt hắn, đáng về tràn đầy sức sống.

Mãi đến một khắc đồng hồ, Tô Quý mới cảm thấy mặt mặt ngời dậy.

Lúc này Quân Mạc mới nhẹ nhõm mở miệng: "A Quý, có vui không?"

Lời này nói ra khỏi miệng, vốn là Tô Quý còn đang tức giận, lập tức chột dạ ngồi dậy.

Nàng bĩu môi, xấu hổ không thôi, nói lầm bầm: "Người xem kịch vui này rất hay đúng không?! Xem ta tự biên tự diễn chơi rất vui phải hay không!"

Ôi—

Nguyên lai vừa đánh trống vừa là làng đúng là sở trường của nàng à.

Quân Mạc tỏ vẻ vô cùng vô tội, từ đầu đến cuối hẳn cũng không có làm cái gì cả có được hay không.

Trái lại là Tô Quý, đôi mắt mèo nhấp nháy lần tránh, không dám nhìn hẳn ở bên kia.

Biểu tình ủy khuất, hốc mắt hồng hồng, miệng nhỏ méo xẹo, thân hình nhỏ nhắn tinh tế cuộn người lại, hai tay ôm đầu gối.

Một bộ linh hoạt hận không thể chiêu cáo thiên hạ (1), hẳn nhiếp chính vương Quân Mạc, ban ngày lại xông vào phòng của một thiếu nữ, cảnh tượng rõ ràng có ý đồ bất chính.

[(1) chiêu cáo thiên hạ: nói ra cho mọi người đều biết]

Thật không biết nên nói cái gì cho đúng.

Quân Mạc bắt đầu đi thờ dài, lắc đầu một cái, "Lần này ta sẽ cho nàng nói sang chuyện khác, nhưng nếu có lần sau, ta sẽ không thuận theo nàng nữa."

Tô Quý nhìn trái nhìn phải bảo hẳn, cũng không chịu đối mặt với hẳn, cắn môi chột dạ nói, "Ài, ai nói sang chuyện khác! Ta chỉ là --."

"Chỉ là cái gì?"

Chỉ là sợ người không được á! Dẫu sao cũng là nam nhân ba mươi tuổi, nghe nói nam nhân cổ đại sẽ sớm suy yếu.

Trong đầu suy nghĩ chuyện bí ẩn như vậy, trên mặt vẫn là một dáng vẻ ngạo kiều như cũ, "Ta, ta không muốn nói!" Mặt nàng ửng đỏ.

Quân Mạc nhìn nhip tim đập mạnh một chút, cố kìm nén thân thể đang kích động, dung túng nói: "Được, theo ý nàng, nàng không muốn nói, thì không nói."

Cuộc đời này nàng là phụ nữ đầu tiên mà hẳn động tâm, đại khái trong cuộc đời cũng chỉ là duy nhất, tiểu nữ nhân của hẳn còn quá nhỏ, hẳn không muốn dọa nàng.

Bất tri bất giác Quân Mạc đã ở trong phòng Tô Quý ngây người khoảng chừng hơn nửa canh giờ, hẳn không sợ những tú nữ đột nhiên đến phát hiện một màn này, nhưng hẳn sợ hủy hoại danh tiếng của Tô Quý.

Cho nên, hẳn nhìn chút sắc trời ngoài cửa sổ, cuối cùng xoa xoa mái tóc dài của nàng, nhỏ giọng dặn dò: "Ta đi trước, mấy ngày tiếp theo chiếu cố mình thật tốt, chờ ta đến..."

Đến cưới nàng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (20)

Đang sau, Quân Mạc không nói ra.

Hắn không muốn dọa nàng, chờ hẳn chuẩn bị xong tất cả, không còn những chuyện tầm thường vụn vặt có thể làm phiền đến họ, rồi hẳn nói.

Sau khi Quân Mạc rời đi, Tô Quý khó hiểu chớp mắt, cuối cùng là hẳn muốn nói cái gì?

Thật ra thì Tô Quý rất chậm chạp trong chuyện tình cảm, kiếp trước sở dĩ nàng ở cùng với nam căn bản, không phải là nàng mắt mù không thấy rõ, mà căn bản là nàng lười tìm hiểu, điều này cũng gây ra thảm kịch nên bây giờ nàng mới phải xuất hiện ở đây.

Quân Mạc rời đi không lâu, Lục Yêu liền bước đến vội vã, thần sắc cung kính đi vào.

"Chủ tử, đã làm xong, Đàm cô cô dặn dò chủ tử nghỉ ngơi cho tốt, chuyện ở bên kia, chủ tử không cần để trong lòng." Lục Yêu nói rất đơn giản mà gắt

gồng không nói rõ về Đàm cô cô, phân tích rất sâu, vì vậy để lộ ra cho Tô Quý một ý khác.

Nhưng mà Tô Quý cũng không ngại lần này, nàng chỉ cần nhận được kết quả tốt nhất.

Dựa trên cột giường, Tô Quý nghiêng đầu nhìn Lục Yêu, nhàn hạ thoải mái hỏi: "Lúc ngươi đi ở đó có phát sinh chuyện gì thú vị hay không?"

"Vâng... Có.", Lục Yêu suy nghĩ một chút, vẫn là kể lại một màn xảy ra ở phường Tư, khai báo đầu đuôi ngọn gốc cho Tô Quý.

Tô Quý nghe xong nhún mày: "Ngươi nói người bị phạt quỳ là con gái thứ ba nhà Tả Thừa tướng?"

Lục Yêu gật đầu khẳng định.

Không nghĩ tới trong cung lại có người cứng rắn như vậy, có thể ở trong cung lên đến vị trí cô cô quản lý phường Tư, nào có ai lại đơn giản?

Hễ là người ở địa vị cao, có người nào không có tính cách đũa đầy (1), không bao giờ tùy tiện đắc tội người khác?

[(1) đũa đầy: ít để bộc lộ khuyết điểm, khôn khéo]

Theo lý lẽ thông thường, Dự Oanh Oanh thân là Tam tiểu thư nhà Tả Thừa tướng, có một người cha như vậy, muốn không được chọn trúng cũng khó.

Sao... Tại sao Đàm cô cô lại không sợ hãi như vậy?

Chẳng lẽ bà không sợ khi Dự Oanh Oanh bay lên chi đứng đầu hậu vị sẽ báo thù bà sao? Hay là còn có ân tình khác?

Đầu óc Tô Quý nhanh chóng xoay vòng, rốt cuộc Đàm cô cô là ai?

Bách tư bất đắc kỳ giải (2), ánh mắt trong lúc lơ đãng quét qua Lục Yêu giữ cung kính ở một bên, đột nhiên trong đầu sáng lên, "Lục Yêu, ngươi có biết thường ngày Tả Thừa tướng hay qua lại với người nào không?"

[(2) Bách tư bất đắc kỳ giải: Suy nghĩ nhiều lần cũng không có hướng giải quyết]

Nói cách khác, chính là –

Tả Thừa tướng rốt cuộc là kết bè phái!

"Cái này..."

Lục Yêu do dự cau mày, trong mắt thoáng qua một tia khó khăn, hồi lâu mới nói: "Chủ tử, nô tỳ chỉ là một cung nữ quả thật không biết nhiều chuyện trong triều."

Tô Quý nhất mực quan sát Lục Yêu căn kẽ thấy vậy liền cười một tiếng, "À, điều này, thật là đáng tiếc nha~."

Lục Yêu không biết trong giọng nói Tô Quý đang ra sức có nút thắt gì, nghi ngờ hỏi, "Chủ tử?"

"Ừ?" Tô Quý cười kinh diễm, khoát khoát tay, hướng nàng hát cầm, "Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta còn muốn ngủ một lúc nữa."

"... Vâng."

Lục Yêu cúi chào nàng rồi cáo lui, từ bên ngoài đem cửa gỗ chạm hoa đóng lại, gần đóng kín cửa, xuyên thấu qua khe hở, nàng vội vã lướt qua mặt Tô Quý một cái.

Chỉ thấy nụ cười trên mặt nàng trong nháy mắt biến mất, cau mày, chỉ là theo thói quen chạm lên môi hồng, giống như là đang suy tư điều gì.

Huyệt thái dương Lục Yêu bỗng nhiên dưng thẳng, nàng hồi tưởng sơ lược mới vừa rồi trong đoạn đối thoại ngắn ngủi kia, nàng có nói lời gì không nên nói hay không.

Đầu óc đem tin tức lọc lại một lần, Lục Yêu mới thoáng thả trái tim lại trong dạ dày.

Từ khi nàng được Vương gia phái đến bên người Tô Quý, nàng càng ngày càng nhìn không hiểu Tô Quý.

Nói chính xác hơn, là cho đến bây giờ cũng chưa từng hiểu.

Một mặt lạnh lùng lòng dạ ác độc, một mặt lại khó tính, Lục Yêu cảm thấy thiếu nữ trong phòng và Vương gia càng ngày càng giống một loại người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (21)

Thời gian trôi qua, Tô Quý dùng xong cơm trưa lại trở về nằm trên tháp, híp mắt mèo, một lòng thần nhiên tự tại.

"Rằm—"

Cửa truyền tới tiếng vang lớn, đi kèm với một đám người hỗn loạn, tiếng kinh hô cùng với âm thanh khuyên nhũ.

Người đó pha lẫn nồng đậm tức giận bước nhanh đi tới.

"Ta ngược lại muốn nhìn một chút xem là ai có mặt mũi lớn như vậy, những người khác thì đang học ở phường Tư bị lão yêu bà cắt gọt mài giũa giữa giày vò hơn nửa ngày, còn có người bởi vì nàng ta mà bị phạt, trái lại nàng tự tại, tránh ở trong phòng mà ngủ!"

Tiếp đó, Lục Yêu bình thần giọng nói không có một chút cảm tình, "Vị tiểu chủ này, chủ tử nhà nô tỳ đang nghỉ ngơi, trước khi ngủ đã đặc biệt dặn dò qua nô tỳ, bất cứ người nào cũng không được phép quấy rầy."

Bầu không khí bên ngoài dường như dừng lại trong chớp mắt, rồi sao đó một tràng pháo tay vang lên truyền vào tai Tô Quý.

Lời nói khắc nghiệt chanh chua vẫn đang tiếp tục, "Tiện tỳ, người coi ta là cái thứ gì, cũng dám ngăn cản đường đi của tiểu chủ này sao, còn không mau tránh ra cho ta!"

Lục Yêu tựa hồ cũng không có nhượng bộ, vì thế Tô Quý lại nghe được âm thanh vang dội hơn so với vừa rồi tiếng tát tai.

Tô Quý thờ ơ nghiêng đầu, mắt sáng thoáng qua vẻ lạnh lùng, nàng nhú mi, nhàn nhạt nói: "Lục Yêu, để nàng vào đi."

Tiếng nói vừa dứt, thiếu nữ đang tức giận ngút trời phi nhanh đến trước mặt nàng.

Nheo mắt hung dữ tròn mắt nhìn nàng nửa ngày, thấy Tô Quý không phản ứng gì, trong lòng ghen một chút, càng cảm thấy một cổ lửa giận vô hình xộc thẳng vào đầu.

Cười giễu cợt một tiếng, Dụ Oanh Oanh hừ lạnh: "Ta cứ tưởng là ai, hóa ra là Phùng Qua Từ (1) đại danh lầy lùm ở kinh thành à."

[(1) Qua tử: người què, tàn phế.]

"Người!" Lục Yêu nhìn bước đi qua, mới vừa bước một bước, Tô Quý đã khoát tay cắt ngang nàng.

"Ừ, là ta." Tô Quý bình thần trả lời, như cũ một bộ dạng không đem Dụ Oanh Oanh vào trong mắt, "Khí thế Dụ tiểu thư như vậy hung hăng xông vào phòng ta, còn đánh cung nữ của ta, xin hỏi, là tại sao?"

Nàng còn dám lý trực khí trắng (2) phản bác?! Thật là đáng chết!

[(2) Lý trực khí trắng: đồng nghĩa như cây ngay không sợ chết đứng, có lý chẳng sợ.]

Dụ Oanh Oanh tức giận cắn nát hàm răng, vô cùng giận dữ nhưng lại cười, "À! Người còn dám hỏi ta tại sao, trái lại ta muốn hỏi người một chút, tại sao không tham gia cung huấn, lại hại chúng ta bị Đạm cô cô khiển trách!"

Tô Quý lười tranh cãi, "Bởi vì ta bệnh nên vắng mặt, người có ý kiến?"

Kết quả lời này rơi vào trong tai Dụ Oanh Oanh lại mang một hàm nghĩa khác, nàng ta cười như không cười nhìn Tô Quý từ trên xuống dưới, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở đôi chân dưới váy Tô Quý.

Ác độc nói: "Cũng khó trách, một người què cho dù là may mắn thông qua sơ tuyển vào cung, cũng không thể hóa thành phượng hoàng, chim sẻ cuối cùng vẫn là chim sẻ, không thể leo lên được chính cung thanh nhã."

Sắc mặt Tô Quý thu liễm, không giận lại cười, giương cao một bên mày thanh tú, khoan thai mở miệng, "Dụ tiểu thư, thứ cho ta nhiều lời, đây là hoàng cung không phải hậu viện nhà người, hôm nay người tự ý xông vào phòng riêng tư của ta mà không được cho phép, thậm chí còn đánh cung nữ của ta, ý đồ hành hung ta, chuyện này, người thấy kết cục sẽ như thế nào?"

Dụ Oanh Oanh tròn mắt thật to, những tú nữ khác xem cảnh náo nhiệt thấy đáng vẽ lợi hại của Tô Quý, liền rối rít lùi về sau, sợ trâu chọc tới sát nữ trong tin đồn.

"Hành hung cái gì?! Phùng Yên Nhiên người không nên ngâm máu phun người!" Lúc nào thì nàng ta có ý muốn hành hung, Dụ Oanh Oanh trừng mắt tựa như sắp nứt, hận không thể xé rách cái miệng sắc bén của nàng.

Tô Quý cũng không có tiếp lời nàng, lẩm bẩm nói, "Hừ, người không có hành hung, vậy thì người làm cái gì vậy?" Ngón tay ngọc của nàng chỉ Lục Yêu, "Trên mặt nha đầu này, còn có thể giữ bằng chứng đấy!"

"Ai bảo tiện ty này dám can đảm ngăn cản ta, vốn dĩ cơ thể tiểu chủ đáng giá ngàn vàng, tiếp xúc với tiện ty như vậy có thể nhiễm bệnh thì sao?" Dụ Oanh Oanh khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (22)

Không dễ phát hiện trong mắt Lục Yêu lướt qua một tia độc ác, Tô Quý câu môi, "À, có thể nhiễm phải hay không thì ta không biết..."

Trước các ánh nhìn soi mói, nàng xấu xa cười một tiếng, khí thế nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, thoải mái ném ra một câu, "Nhưng ta biết... Lục Yêu, đi mời Đàm cô cô tới đây một chuyến, bảo đảm chuyện đã phát sinh trong phòng ta phải nói đúng sự thật từng câu từng chữ, cũng mời bà đến đây giúp ta chủ trì công đạo!"

Lục Yêu mắt sáng lên, lập tức nhún người hướng Tô Quý, "Vậy nô tỳ đi ngay."

Sắc mặt Dụ Oanh xanh trắng một trận, Đàm cô cô nghiêm khắc trách mắng vẫn còn vang vọng ở bên tai, bây giờ nhớ lại xương đầu gối còn mơ hồ đau.

Nàng ta tiến lên hai bước ngăn trước người Lục Yêu, "Không cho phép đi!"

Trông mắt Tô Quý lạnh lẽo, "Dụ Oanh Oanh, người quản có phần hơi quá rộng đấy? Cung nữ của ta, lúc nào thì đến lượt người sai khiến vậy?!"

Thanh âm trong trẻo dễ nghe như ngọc châu rơi xuống mâm ngọc (1), từng chữ từng câu nói rất có khí phách, nhưng nó khiến cho mọi người cảm thấy ớn lạnh từ lòng bàn chân.

[(1) Ngọc châu rơi xuống mâm ngọc: là một câu thành ngữ của Trung Quốc dùng để ví những giọng nói dễ nghe, êm tai như tiếng trân châu rơi xuống bàn ngọc. Câu nói trên xuất phát từ bài thơ "Tỳ bà hành" của nhà thơ Bạch Cư Dị.]

Rốt cuộc cũng xé rách mặt! Tú nữ vậy xem không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, thông thường, người không nổi giận đều tương đối đáng sợ không phải sao?

Có thể hết lần này đến lần khác, trên thế gian này, còn nổi giận là tỏ vẻ chuyện còn chưa tới mức không thể vấn hồi, ngược lại thì vừa rồi Tô Quý, bị Dụ Oanh Oanh nhục mạ như thế, mà nét mặt vẫn tươi cười như hoa bình tĩnh mà chống đỡ, đó mới gọi là khẩu Phật tâm xà (2), không chừng liền bắt ngờ đâm người một nhát.

[(2) Khẩu Phật tâm xà: bề ngoài biểu hiện rất tử tế, nhưng trong thâm tâm rất độc ác.]

Nhưng các nàng cũng sai rồi, trên thế gian còn có một loại người, tức giận hay bình tĩnh, tất cả đều đáng sợ.

Mà loại người như vậy, chính là Tô Quý.

"Dụ tiểu chủ, phiền nhường đường một chút, đừng cản đường đi của Lục Yêu, cũng tốt để cho Đàm cô cô làm chứng một chút, người có ý kiến gì, ở trước mặt bà mà nói!"

Ngoài cửa sổ mặt trời chiếu sáng, ánh sáng làm sáng ngời đất rọi trên một cây hoa quế, xuyên thấu qua hết những đóa hoa tạo thành một mảng loang lổ.

Tô Quý ngồi trên giường, vịn cửa sổ hướng ra ngoài nhìn quanh, một khuôn mặt nhỏ kiều diễm phơi bày ở dưới ánh mặt trời, làn da trong suốt càng lộ rõ, mặt mũi tuyệt đẹp.

Một mỹ nhân như vậy, tựa như tiên nữ, đôi mắt sáng và hy vọng đó, thế nào trong tin đồn lại là sát nữ chứ?

Nghĩ ngờ không phải chỉ có một người cơ hồ tất cả mọi người đều có nghi ngờ trong lòng, ánh mắt những người đó phức tạp, căm ghét cũng có, hâm mộ cũng có, sợ hãi cũng không hề ít.

Tô Quý mặc kệ các ánh mắt thăm dò đặt trên người nàng, không có gì không tự nhiên, nàng cười hi hi nói: "Dụ tiểu chủ, người làm sao vẫn còn ngăn cản vậy, cũng nhanh tránh đi, nếu không một lát nữa Đàm cô cô đến, ngộ nhờ định tội các người chuyện tụ tập một đám đi gây sự, thì làm thế nào mới tốt? Các người nói xem?"

Nói xong còn không nhìn biểu tình khó coi của các tú nữ khác, tự mình trước che miệng cười khanh khách, đến lúc đó, đừng nói là chọn tú nữ, có thể làm một cung nữ hay không cũng khó nói.

Vì vậy liền thấy một đám tú nữ rất có trật tự, soạn soạn tự động nhường đường, có thể thấy mấy câu nói của Tô Quý có lực sát thương cường đại bao nhiêu!

"Các người... Các người..." Dụ Oanh Oanh nổi đóa, đi cũng không được, tránh cũng không xong.

Lúc then chốt, Tô Quý tiện thể cho nàng ta một bậc thang đi xuống, "Thật ra thì, muốn không để Đàm cô cô tới, cũng dễ giải quyết?"

"Giải quyết thế nào?" Dụ Oanh Oanh nào còn chưa kịp phản ứng, lời đã bật thốt lên.

"Người tới đây, ta nói cho người." Tô Quý cười lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào, ngoắc ngoắc ngón tay, giống như một con sói xám lớn dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

Dụ Oanh Oanh hồ nghi nhìn nàng, hay là đi tới, mới vừa đến gần cúi đầu, một cái tát phía đối diện đã rơi vào khuôn mặt yêu kiều của nàng ta.

"Chát—"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (23)

Dụ Oanh Oanh không thể tin trọn to mắt, môi run rẩy nói, "Người, người dám đánh ta?!"

Đáp lại nàng ta là một cái tát tai, âm thanh vang dội thanh thúy làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên.

Tay đánh hơi đỏ lên, Tô Quý vung tay, thờ ơ nói: "Người không phải nói muốn biết cách giải quyết sao? Đây là cách."

Đáng ghét!

"Người, người thật là ức hiếp người quá đáng!"

Tô Quý hạ thủ không chút lưu tình, vì thế, gương mặt yêu kiều của Dụ Oanh Oanh trong nháy mắt sưng thành cái bánh bao, một vài dấu tay mảnh mai nhìn thấy rất rõ ràng.

Động đưa ngón trỏ, Tô Quý cười, "Không không không, chỉ sợ Dụ tiểu chủ quên mất, còn có cái gọi là, gây ông đập lưng ông."

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, đây là vai diễn của cuộc đời Tô Quý.

Nàng được xem là một đứa trẻ từ nhỏ đã lớn lên trong vòng tròn quyền quý, Tô Quý tự có cách giữ vững, kiêu ngạo cao quý một bên.

Nàng không muốn chết, nhưng cũng không muốn quý mà sống!

Nếu là như vậy, cho dù sau này nàng có đổi được nước thuốc sống lại, trở lại thế giới với những người thân của mình, thì tất cả đều khác.

Bởi vì nàng bị mất tôn nghiêm, cốt khí, còn mặt mũi nào mà nhìn ông nội, đã dạy nàng từ nhỏ rằng cho dù thân là phụ nữ, cũng phải không ngừng vươn lên.

Con cháu Tô gia, nhất định phải có người như sắt đá, mới không phụ lòng cái họ này!

Lúc Dụ Oanh Oanh vặn vẹo khuôn mặt, hung ác nhào lên, Tô Quý tùy ý vừa đỡ, vừa trở tay nắm cổ tay nàng ta, rồi sau đó kéo mạnh một cái.

Một cái tát vung ra lần nữa.

Sát lại gần bên tai nàng ta, hơi thở như lan nói: "Cái tát này, là cho người biết, bước ra khỏi phủ Thừa tướng, người liền chẳng là cái gì! Thu liễm tính tình đó của người đi, thật sợ một ngày nào đó, người chột giống như sao băng rơi ngang chân trời, thoáng qua chút rồi biến mất không thấy đâu á~."

"A a a, tiện nhân." Gò má đau đớn khiến cho Dụ Oanh Oanh phát biểu hàm hồ không rõ, mắt hạnh nàng ta tròn tròn, nơi nào còn có hình dáng của một tiểu mỹ nhân.

"Ta muốn giết người!"

Tô Quý tóm một cái tay khác đang quơ tới của nàng ta, hai tay cứng như sắt, khiến nàng ta không thể cử động.

Sau đó ở giữa đám người đang ngẩng ra, hung hăng đẩy nàng ta vào.

"Lục Yêu, ta mệt mỏi." Che miệng khẽ ngáp, một giọt nước mắt trong suốt còn vương trên mí mắt, kiêu diễm ướt át.

"Dạ!" Lục Yêu trầm giọng gật đầu, cũng sẽ không khách khí với Dụ Oanh Oanh, nàng từ nhỏ đã luyện công lực, liền nhấc nàng ta lên, không chút lưu tình ném ra khỏi cửa.

"Rầm" một tiếng, đất đầy bụi bặm tóe lên.

Một tiếng này cũng thức tỉnh mọi người, các nàng đồn dập hoàn hồn, sắc mặt khó coi, có chút lạng lẽ hướng cửa chạy đi.

Mất thấy cách cửa chỉ thiếu một bước xa, một tiếng nói nhỏ từ trên trời rơi xuống đất miễn cưỡng dừng lại bước chân của các nàng.

"Các vị tiểu chủ, chắc hẳn hôm nay các người cũng thấy, cũng đã nghe được, Dụ tiểu chủ chẳng phân biệt phải trái xông vào phòng riêng của ta, động thủ đánh người là nhỏ, thậm chí kêu gào muốn giết ta, những thứ này --."

"Các người nghe rõ chứ? Nên nói thế nào làm gì, tin rằng không cần ta dạy, các người cũng biết phải làm sao, có đúng hay không? Hà?" Nheo mắt lạnh lẽo quét qua người các nàng, thấy một đám thiếu nữ bị nàng dọa như con chim cú rụt đầu, gật đầu như giả vờ, Tô Quý hài lòng cười một tiếng, xem ra nữ phụ ác độc này càng làm càng thoải mái.

"Vậy ta cũng không giữ các vị, xin mời các tiểu chủ đi theo ý mình--"

Giống như là sợ Tô Quý như nữ ma đầu này gọi lại, một đám thiếu nữ hoảng sợ không nhìn đường, bị dọa cho hoa dung thất sắc.

Chộc cho Tô Quý ở sau lưng các nàng không ngừng cười khanh khách, nhất thời chạy nhanh hơn.

Lục Yêu hơi không nói nên lời, không nghĩ tới nàng còn chưa xuất chiêu, vị tiểu chủ này đã dọn dẹp người thô thâm không nỡ nhìn.

Nghĩ đến tình trạng bị thâm của Dụ Oanh Oanh, mặc dù cách làm của Tô Quý có chút hung hăng lỗ mãng, nhưng Lục Yêu cảm thấy trong lòng rất ấm áp, dẫu sao cho đến bây giờ cũng không có ai ra mặt vì nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (24)

Cung điện uốn khúc nhấp nhô lên xuống trong màn đêm, gió nhẹ bay lơ lửng, lượn vòng trong bóng cây.

Một đường bóng đen mảnh khảnh chọt lóe qua, tốc độ cực nhanh, khiến cung nhân gác đêm chỉ cảm thấy hơi hoa mắt, xoa xoa nhưng lại phát hiện ở phía trước không có cái gì.

Lãnh cung sâu lụn bại, người đàn ông mặc hoa phục đứng chấp tay, ngẩng đầu nhìn trăng ẩn trong một lớp sương mù ngoài cửa sổ, lẳng lặng trầm tư.

Dáng người mảnh khảnh bước chân nhẹ nhàng vào bên trong điện, quỳ một chân trên đất, để lại lời nói cung kính: "Chủ tử."

Người đàn ông không quay lại, tay phải vuốt ve đốt ngón tay, không có tâm tình mở miệng. "Người khiến cho nàng thiếu chút nữa thì bị thương."

Cả kinh, xuyên qua ánh trăng sáng đột nhiên bắn tới, bóng người quỳ trên đất rõ ràng là Lục Yêu.

Nàng sợ hãi sắc mặt trắng bệch, khắc chế nỗi hoảng sợ sắp phun trào ra ngoài, "Là thuộc hạ không làm hết bổn phận, xin chủ tử cho chuộc tội!"

Nhắm hai mắt, nàng không có phản bác. Bởi vì nàng cố kỵ nên thiếu chút nữa làm Tô Quý bị thương.

Nếu sáng sớm nàng dốc hết toàn lực, thì đừng nói Dụ Oanh Oanh, dù là mười, thì cũng không đủ gây sợ hãi.

Cần mới đến trắng bệch, Lục Yêu đang lẳng lặng chờ phán quyết sau cùng của Quân Mạc.

Một lúc lâu, lâu đến mức Lục Yêu cho rằng tim đã ngừng đập.

Quân Mạc lạnh lùng quay đầu, lông mày bén nhọn bên tóc mai như nghiêng xéo qua, môi mòng nhả ra lời tàn nhẫn đến tột cùng, "Tự mình đi hình đường lãnh năm mươi roi, hôm nay tha cho người, nếu có lần sau..." Người cũng không cần tới gặp ta.

Thở phào nhẹ nhõm, Lục Yêu vội vàng dập đầu tạ ơn, "Đa tạ chủ tử tha thứ!" Nàng đương nhiên biết lời Quân Mạc không nói ra là gì.

Nhưng tối nay có thể nhất về cái mạng nhỏ này đã là vô cùng may mắn, vốn là nàng ôm quyết tâm liều chết đến, bởi vì nàng thấy ở trên người Quân Mạc có một cỗ tình cảm nóng bỏng, hần lần lượt vì Tô Quý phá lệ, thậm chí không quan tâm để lộ là bài tẩy nguy hiểm, chỉ vì bảo vệ Tô Quý an toàn.

Quân Mạc bóp bóp mi tâm, vẫy tay, "Đi đi, người nên nhớ từ lúc Bồn vương đưa người tới bên cạnh nàng, người liền không phải thuộc hạ của ta, mà là... thuộc hạ của nàng!"

Lòng Lục Yêu run lên, "Dạ!"

--

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ (1), vội vã mà qua.

[(1) Bóng câu. Đây là một điển tích trong Truyện Kiều của Nguyễn Du. Bóng câu có thể hiểu là bóng của con ngựa. Ví thời gian trôi đi nhanh như ngựa phi. Trong truyện Kiều có câu dùng tới từ bóng câu. Tuy nhiên có thể đọc câu nay bạn sẽ hiểu:

Tuyệt in sắc ngựa câu giòn,

Cỏ pha màu áo nhuộm non da trời.]

Chỉ chớp mắt đã đến đêm Trung thu trăng tròn.

Ban đêm, Hoàng gia mở tiệc mời trăm quan cùng âm nhạc, hành lang lưu ly treo đèn lồng đỏ trái dài, ánh nến chập chồn làm bức tường ngói màu xanh trong cung điện bao phủ trong một mảng mỏng lung.

Thăng say vào lòng người ---

Hôm nay cũng là thời cơ tốt để các tú nữ thể hiện, đối với các tú nữ có dã tâm mà nói, có thể biểu diễn một lần trước cả triều văn võ bá quan, có thể nói là gió lớn trong ngày.

Cho nên lúc còn chưa đến Trung thu, một đám tú nữ đã nhét bạc khắp nơi tìm kiếm quan hệ, các nàng thậm chí hối lộ mama một lần nữa, kiểm đầy dạ dày béo bở.

Chẳng qua những thứ này không có liên quan gì đến Tô Quý, không phải nói rằng nàng không giỏi làm việc đó, vì nàng kiêu ngạo như thế sao có thể tạm thời nhân nhượng cho lợi ích toàn cục của hậu cung Hoàng đế chứ?

Nhân vật chính tối nay không phải Tô Quý, cũng không phải là một đám tú nữ nhảy loạn, mà là Phùng Thanh Thanh.

Ở trong tiểu thuyết gốc, Phùng Thanh Thanh trong bữa tiệc Trung thu toàn thân mặc một chiếc váy thêu con bướm màu vàng, múa một khúc có độ khó cực cao Kinh Hồng vũ, kinh động trăm quan, thành công thu hút sự chú ý của Hoàng đế.

Lần này, Tô Quý không có nhúng tay vào tình huống, kịch tình như sự thật diễn ra.

Thân là thiên kim quan gia, là có thể **** cùng người nhà đoàn tụ một hồi ngắn ngủi.

Tô Quý sớm đã bị Lục Yêu đẩy đến bên người lão phu nhân bên cạnh, không tránh được bị lão phu nhân than thở oán thán một trận, không ngừng kêu gào, gầy.

Ngay cả người ngồi ở vị trí bên trái tiệc rượu Phùng Thanh cùng liên tục quét mắt nhìn nàng mấy lần, Tô Quý cười thầm, cũng thoải mái đưa về một khuôn mặt tươi tắn, thu hồi tầm mắt lúc lơ đãng liền chạm phải một đôi mắt giống như cát giấu sương lạnh ngàn năm.

Là hần--.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (25)

Quân Mạc đứng chính giữa tiệc rượu, tóc đen như mực đội tử kim quan, toàn thân mặc măng bào có bốn móng vuốt cang tôn thêm vẻ lạnh lùng bức người của hần.

Hần chỉ nhẹ nhàng đứng ở đó, cả người sang trọng khí thế hoa lệ bất phàm trong thoáng chốc đã bao phủ toàn bộ, chấn động mọi người.

Tô Quý hướng hân chớp chớp mắt, oán trách cười một tiếng

Người đàn ông trên ghẹo à—

Chỉ cần nhìn chỗ các nữ quyền liên tục liếc trộm liền biết, mị lực người đàn ông này cao bao nhiêu.

Hay nói hồng nhan là mầm tai họa, đó là các người chưa từng gặp người đàn ông tên là Quân Mạc.

Lòng hơi ngứa ngáy, Quân Mạc giật giật ngón tay trở, thật muốn mang tiểu nữ nhân đang cười đùa đứng cách mình không xa kéo tới xoa nắn một phen.

(T: Xoa nắn cái gì cơ O_O con gái người ta chong xáng anh ời)

Nhưng mà thật may hân kịp thời phản ứng, trong lòng ngăn lại ý niệm điên cuồng con nhộng sắp phá kén ra ngoài.

Hân còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ở nơi đèn đuốc gần tàn này, lúc mọi người nhỏ giọng trò chuyện, thì một thanh âm chói tai phá vỡ cuộc trò chuyện náo nhiệt.

"Hoàng thượng đến—"

"Thái Hậu nương nương đến—"

Đại thái giám mặc trang phục sắc đỏ thẫm kéo dài âm cuối, trong ngực ôm phát trần, âm thanh kia không âm không dương, nghe vào trong tai vô cớ khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Nhưng cũng khiến công việc của mọi người ở đây an tĩnh lại, trong nháy mắt soàn soạt quỳ gối một đám.

"Tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Thỉnh an Thái hậu, thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế."

Tô Quý vấp ngã trong đám người, cúi đầu bĩu môi, còn vạn tuế thiên tuế? Dã tâm thật không nhỏ, nếu có thể sống đến một trăm tuổi người nên cười trộm đi!

Dur quang bỗng nhiên thấy giữa đám người, thân thể hân vẫn thẳng tắp như cũ, đứng yên đó.

Dáng người cao ngạo tuyệt trần đứng giữa đám người đang quỳ xuống, quả thật rất chói mắt.

Đặc biệt là hân so với vị Hoàng đế kia càng cường đại hơn nhiều, khí tràng nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt.

Mắt Tô Quý luôn luôn rất tốt, cho dù cách một khoảng cách xa, nàng cũng chắc chắn mình không nhìn lầm.

Mặt mũi anh tuấn, Hoàng đế còn mang chút khí chất của thiếu niên, trông mắt lóe qua một tia tàn nhẫn.

Nheo mắt lại, xem ra Hoàng đế là muốn ra tay đối phó Quân Mạc sao—

Mặt khác, người ở chức vụ cao, ai không muốn nắm giữ tất cả quyền lực trong tay mình. Bây giờ Quân Mạc nắm giữ quyền lực, mơ hồ có một loại cảm giác thay vào đó, càng khiến cho tiểu Hoàng đế đơn độc dưới gối khó ngủ.

Sợ là không kịp chờ đợi mà muốn nhanh chóng trừ khử hân đây?

Trông mắt liếc Quân Mạc, thấy hân một bộ dạng không lạnh không nhạt, bình tĩnh đến đáng sợ. Mắt mèo Tô Quý khép nửa, nàng cũng không tin là hân không biết!

Nói thật, cho dù biết trước tình tiết, Tô Quý có thể nhìn thấu bên trong mỗi con người, nhưng chỉ duy nhất không nhìn thấu hân—

Quân Mạc...

Rốt cuộc hân muốn cái gì? Muốn làm gì?

Không nghĩ tới nàng nhìn chằm chằm Quân Mạc xuất thần trong chốc lát, hình như là nhận ra có người nhìn trộm mình, Quân Mạc chợt quay đầu, sát ý trong đôi mắt phượng đậm kinh người.

Nhưng khi thấy Tô Quý, trong nháy mắt tàn đi ngay, toàn thân cả đời băng sương không thay đổi giống như bị mặt trời nướng qua, trong nháy mắt biến hóa.

Quan viên quỳ xuống bên cạnh hân vẫn còn kinh ngạc, Ô? Làm sao chỉ trong một lúc, khí thế trên người Vương gia lại biến mất nhiều như vậy?

Tô Quý không ngờ mình nhìn trộm lại bị bắt gặp, có chút lúng túng, mặt đẹp ửng đỏ, nằng le lười một cái, đáng vẻ làm bộ như xấu hổ cúi đầu.

"A—" Quân Mạc cười khê, âm thanh trầm thấp trong trẻo lạnh lùng từ trong cổ họng bật ra.

"Các khanh bình thân, tối nay là ngày hội Nguyên Tiêu, trẫm đặc biệt chờ các khanh cùng ngắm trăng chung với trẫm, đừng nóng vội, tất cả ngồi đi!" Tiểu Hoàng đế mặc cả người long bào Minh Hoàng, nói năng đầu ra đầy, nhìn qua cũng có một chút khí thế.

Nhưng so với Quân Mạc thì kém xa, cũng không biết tại sao cuối cùng Quân Mạc lại thua chứ?

Quả nhiên vẫn là hào quang chân lộn mạnh hơn? Tô Quý âm thầm nghĩ ngợi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (26)

Chẳng qua là đời này Tô Quý có hiệu ứng bướm bướm (1), không biết là lịch sử có thể còn đi về một quỹ đạo hay không?

[(1) Hiệu ứng bướm bướm: Hiệu ứng cánh bướm là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc.]

Tiểu hoàng đế Nguyên Thần tuyên bố một tiếng, yến hội bắt đầu.

Hành lang lưu ly đèn đuốc trải dài, những cung nữ mặc bộ quần áo màu hồng phấn như những con bướm vội vàng đi qua đi lại, tiếng đàn sáo êm tai dễ nghe, vũ cơ quần áo hoa lệ, ở trên vũ đài đáng người uốn éo uyển chuyển.

Đột nhiên, âm thanh vốn dĩ chỉ chậm rãi vui vẻ bỗng trở nên dồn dập, nhịp trống từng từng vang dội, một đám thiếu nữ mặt mũi đáng người xinh đẹp lao lên vũ đài, nhanh chóng, xoay tròn.

Khi thì bay lên xung quanh, khi thì gom lại, rồi chậm rãi trải ra một chút từ bên trong ra ngoài, ban đầu đúng là không có một bóng người đứng giữa, một tay áo nước được ném lên.

Tay áo mỏng hết sợi này đến sợi khác như nước, theo chủ nhân đáng người uyển chuyển chậm rãi đi lại, trên đài thiếu nữ che mặt bằng lụa mỏng, một đôi mắt xinh đẹp và nụ cười khéo léo.

Một khúc Kinh Hồng vũ được thiếu nữ trên đài biểu diễn một cách tinh tế, yêu, hận, đẹp đẽ, hoàn toàn hòa vào trong cơ thể nàng ta tựa như rắn nước vậy cùng với đôi mắt trong veo như nước mắt mùa thu mang hàm ý kín đáo.

Phương thức biểu diễn mới lạ như thế, một khúc kinh tài tuyệt diệu như vậy, làm sao sẽ không khiến cho người xem ngẩn ngơ?

Có lẽ còn làm cho người ta tò mò, chính là thiếu nữ biểu diễn trên vũ đài rốt cuộc là ai?

Tại chỗ đó, đại khái là còn mấy người không bị vũ điệu đó mê hoặc như là Tô Quý, lão phu nhân, Phùng Tranh và với người ngồi bên dưới tiểu Hoàng đế Quân Mạc.

Bình tâm mà nói, Phùng Thanh Thanh múa quả thật không tệ, đáng người đẹp lại thông minh, tâm tư cũng lợi hại, cho nên mới có thể chinh Phùng Yên Nhiên thắm như vậy.

Nhưng bây giờ, nàng cũng không phải là mặc cho người ta làm thịt.

Cười một tiếng, cùng ngồi trên bàn nữ quyền với lão phu nhân thì tất nhiên thân phận cũng không đơn giản, thấy ly trà trước mặt lão phu nhân trống không, động tác Tô Quý nhẹ nhàng xách ấm trà từ sa lên rót đầy nước cho bà.

Lão phu nhân phản ứng kịp, cười yêu thương vỗ vỗ tay cô, "Nhiên nhi thật ngoan!"

Tô Quý chỉ mỉm cười, cũng không đáp lời.

Nhìn thiếu nữ xấu hổ, vui vẻ ẩn hiện lúm đồng tiền, xem qua là hợp lòng người cực kỳ, lấy lại tinh thần rất nhiều phu nhân của các tiểu thư khác cũng hơi không dám tin, đây là Phùng Đại tiểu thư kiều ngạo có danh tiếng thối không thể nghĩ ở kinh đô sao?

Thấy thế nào đây –

So với Hoàng thất thì Công chúa còn phải có một ít khí chất, yên tĩnh chuyển động như thỏ chạy, nhất cử nhất động không nói ra được phong thái mê

người.

Lão phu nhân nhìn một màn trước mắt, âm thầm gật đầu một cái, nhấp miếng nước trà, chỉ vào người vẫn đang múa trên vũ đài nói với nàng: "Nhiên nhi, nhìn ra là ai chưa?"

Đó là đương nhiên!

Tô Quý dịu dàng gật đầu, nhưng là sau khi nàng tiến vào thân thể này, liền không đợi được muốn mở mang kiến thức một ít, thứ gọi là khả năng khuynh hướng múa nước Kinh Hồng vũ.

Nếu là một người ngoài xem, điệu múa này của Phùng Thanh Thanh đúng là làm cho người ta kinh động, lựa chọn đứng chính giữa tối nay chính xác là không có vấn đề gì.

Nhìn tiếp người ngồi đằng hoàng ở vị trí cao nhất Hoàng đế, xem đã có chút mê mẩn, con mắt không tự chủ dời theo thiếu nữ mặc y phục màu đỏ tươi đang chuyển động trên vũ đài, cơ hồ rất ít chớp mắt.

Tô Quý biết, tiếp theo chính là xuất hiện một màn tiểu Hoàng đế phát sinh hứng thú với Phùng Thanh Thanh, sau đó Vương Bát (1) nhìn đậu xanh mắt đỏ mắt.

[(1) Vương bát: chỉ người đàn ông bị cấm sùng]

Tiếp nữa là một bài hát hay kết thúc một ngày, nếu như không muốn thả nữ chính rời đi, thì bây giờ là cơ hội tốt nhất để lưu nàng lại!

Vì vậy Hoàng đế Nguyên Thần ho khan một tiếng, cố gắng khiến cho mình trông càng uy nghiêm, "Người là con gái nhà ai?"

Phùng Thanh Thanh ngẩng đầu chống lại ánh mắt Nguyên Thần, giống như là ẩn giấu quá lâu vậy, lập tức xấu hổ gò má đỏ bừng cúi đầu rũ xuống.

Nguyên Thần nhìn hành động này mà tâm thần rung động, âm thanh không khỏi hòa hoãn một ít, "Người cũng là tú nữ?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (27)

Phùng Thanh Thanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói khẽ: "Tiểu nữ là Phùng Thanh Thanh, phụ thân là Phùng Thái sư phủ, xác thực là trúng tuyển vào nhóm tú nữ."

Nguyên Thần nghe thế không khỏi mừng rỡ, vỗ tay luôn miệng kêu, "Tốt tốt tốt, điệu múa này chỉ có ở trên trời, hiếm khi thấy được ở nhân gian, Phùng Thái sư dạy dỗ tốt! Người đâu, xem thưởng!"

Hoàng đế mở miệng khen, trăm quan cũng lập tức hưởng ứng, cùng nói là hay.

Mắt Phùng Thái sư sáng lên, cố gắng kìm lại vui sướng trên mặt, nhanh chóng đi về phía dưới bậc thang quý xuống, một mực cung kính hành lễ, "Hoàng thượng khen sai rồi!"

Rồi sau đó xảy ra chuyện gì Tô Quý cũng không còn tâm trí để nhìn nữa, bàn tay nhỏ nhắn của cô khéo léo dùng tám con cua, lấy một con cua béo khỏe tách rời ra, tỉ mỉ lựa thịt cua, bỏ vào trong đĩa nhỏ.

Sau đó đẩy đến trước mặt lão phu nhân.

Sự chú ý của lão phu nhân vẫn còn ở trên người cha con Phùng gia, hừ lạnh một tiếng, "Nữ nhân không đứng đắn, quả nhiên là nàng ta giống y đúc di nương của mình."

Tô Quý nghe thấy âm thầm gật đầu, đúng là giống với di nương, tính cách xảo quyệt, giỏi nguy trang, công tâm kẻ (1)

[(1) Công tâm kẻ: có nghĩa là kẻ đánh vào lòng người]

Nhưng cũng đúng bởi vì có những thứ này, nên nàng ta mới có thể là người cuối cùng ngồi vào vị trí Hoàng hậu.

Ở triều đại này, tính cách như vậy cũng không có gì không tốt, chỉ tiếc—

Họ lại đối đầu với nhau, kịch hay đã bắt đầu, dù sao cũng phải đấu một sống một còn mới được.

"Tổ mẫu, ném thử một ít thịt cua của mùa thu này đi, là tự tay con bóc đấy." Tô Quý cắt đứt tâm tư nặng nề của lão phu nhân, sợ khí chất nguy hiểm của bà, sẽ đưa tiền thịt cua trong đĩa trước mặt đi mất.

Lão phu nhân nghe thế, vội vàng thu lại tâm trạng, nụ cười hiền từ giương cao, "Là của Nhiên bóc mà, dĩ nhiên là ngon nhất."

Bà cầm đĩa lên gấp một miếng, miệng khen không dứt.

Nhìn dáng vẻ Tô Quý ngây thơ như vậy, lão phu nhân thở dài một tiếng, nằng cứ như thế này haz, sau này có thể làm gì đây!

Phùng Thanh Thanh một khi lọt vào mắt Hoàng đế, sắp tới sẽ lên như điều gặp gió, lão phu nhân hiểu rõ, bằng thủ đoạn của Phùng Thanh Thanh, ở một nơi âm mưu quỷ kế liên tiếp như hậu cung, cũng nhất định sẽ sống tốt.

Chỉ là khổ cho nàng ấy mà thôi...

Bà lão già sắp chết này, còn có thể bảo vệ nàng đến khi nào chứ?

Tô Quý biết trong lòng lão phu nhân chắc chắn có tâm sự, bên ngoài giả vờ rằng thịt cua ăn ngon bao nhiêu, thật ra thì, thân là lão phu nhân của Thái sư phủ, có dạng son hào hải vị nào chưa từng nếm thử qua?

Còn không phải là vì đồ nàng vui vẻ sao, lão phu nhân thương yêu Phùng Yên Nhiên như vậy, khiến Tô Quý nhìn thấy cũng đau lòng.

Bên kia Phùng Thái sư đến nhận thưởng, nhìn biểu cảm mọi người xung quanh đồ con mắt thì cũng khẳng định rằng ban thưởng hẳn là không ít đi.

Càng khiến Tô Quý ngạc nhiên chính là, Phùng Thanh Thanh cứ như thể được sắc phong ư?

Mặc dù chỉ là một Mỹ nhân, nhưng mà xem như là tú nữ còn chưa kết thúc đợt tuyển chọn đã được Hoàng đế coi trọng, thì tiền đồ có thể nói là không thể giới hạn, chứ nói chỉ là Phùng Thanh Thanh còn được ban cho một tước hiệu.

"Nhu mỹ nhân..."

Khi mọi người đang xôn xao, đột nhiên một âm thanh trầm thấp không đúng lúc vang lên.

"Chúc mừng Hoàng thượng có được mỹ nhân, Bôn vương có một yêu cầu quá đáng, có thể xin Hoàng thượng đáp ứng hay không?"

Bôn vương..

Tô Quý âm thầm bĩu môi, ở trước mặt Hoàng đế mà dám xưng Bôn vương như thế, trừ Quân Mạc, không ai dám làm.

Trong mắt Nguyên Thần nhanh chóng lướt qua một tia u ám, chợt lóe nhanh rồi biến mất, gần như không ai chú ý đến.

Hắn siết chặt nắm tay, có thể cảm nhận được đau nhói của ngón tay đâm vào lòng bàn tay, trong ngực bốc lên đậm mùi tàn sát, một ngày nào đó—

Một ngày nào đó, hắn muốn giang sơn này được chiến thắng bởi tên của hắn!

Trên mặt làm ra vẻ mỉm cười, Nguyên Thần cười châm biếm, "Vương thúc khách khí, ngài muốn thứ gì, trẫm cũng cho người làm được!"

Quân Mạc chấp tay, một đôi mắt phượng hẹp dài khiến cho Tô Quý cảm thấy hắn dường như đang nhìn nàng chăm chú.

"Ta muốn nàng, không biết Hoàng thượng có thể đáp ứng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (28)

Tô Quý bị nghẹn một miếng thịt cua trong cuống họng, mém chút nữa không thở ra hơi.

"Khụ khụ khụ..." Nàng vội vàng hớp một cốc nước trà, trừng to mắt nhìn Quân Mạc.

Hắn là nàng không nhìn lầm chứ? Khi Quân Mạc nói ra lời này, đúng là chỉ về hướng nàng ở đây.

"Người là đang giờ trò quý gì?" Tô Quý há hốc mồm, không tiếng động hỏi.

Nàng muốn ôm đùi, nhưng chưa đến mức phải lấy thân báo đáp đâu.

"Xi—" Quân Mạc im lặng cười một tiếng, ngón trỏ đặt trên môi mỏng.

Tình cảnh náo động một hồi, tất cả mọi người ở đây đều đứng lên thì thầm với nhau.

Hôm nay Phùng gia là muốn làm gì, đúng là tình thế vượt trội.

Sắc mặt lão phu nhân lúc đỏ lúc trắng, bà do dự nhìn về mặt đầy biểu tình mờ mịt của Tô Quý, biết là nàng cũng không biết rõ sự tình.

Thờ dài, "Nhiên nhi à, đây là xảy ra chuyện gì? Vương gia hẳn..."

Tô Quý vô tội lắc đầu, "Tổ mẫu, Nhiên nhi cũng không biết nữa, đừng lo lắng, chúng ta nhìn thêm một chút."

Nguyên Thần vậy mà ngẩn người, cho đến khi chắc chắn mình không có nghe lầm, mới nghi hoặc mở miệng hỏi: "Vương thúc là chi ai?"

"À, Hoàng thượng nói là Phùng Thái sư có phương pháp tốt dạy nữ nhi, chắc hẳn tính cách Đại tiểu thư nhà hẳn cũng cực tốt, vừa vặn, vốn là trong Vương phủ còn thiếu một Vương phi, không biết Hoàng thượng có thể bỏ đi yêu thích của mình không?"

Dáng vẻ Quân Mạc tròn to mắt nói nhảm, nhiều người trong số các tú nữ đã chứng kiến sự tàn bạo khi đó của Tô Quý, rồi rít mắt tròn xoe.

Tính cách nàng tốt? Vậy thì chúng ta chính là tiền nữ tử trên trời rơi xuống, búng nõ thuần khiết đấy!

Hôm đó Tô Quý ném Dụ Oanh Oanh còn cho nàng mấy cái tát, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta thế mà sưng suốt mấy ngày. Nàng ta muốn trả thù, cho dù chuyện này đến cuối cùng cũng không giải quyết được gì, ngay cả Đàm cô cô cũng làm như không thấy, bị Dụ Oanh Oanh hăm dọa cũng không dám tìm Tô Quý hỏi tội.

Tầm mắt của mọi người không khỏi theo tiếng nói rơi xuống người Quân Mạc, tìm kiếm tính cách tốt đẹp trong miệng hân của người được chọn làm Vương phi tương lai, lại thấy một thiếu nữ dung mạo tuyệt đẹp bình tĩnh thường thức trà thơm, không nén nổi đồng loạt tuôn ra mồ hôi lạnh, biểu hiện cũng quá không giống bình thường chứ?

Dung mạo vượt qua kiểm tra, khí chất vượt qua kiểm tra, tính tình cũng là sùng nhục bất kinh (1).

[(1) Sùng nhục bất kinh: Trong sách "U song tiểu ký" có ghi lại một câu đối như thế này: "Sùng nhục bất kinh, khán đình tiền hoa khai hoa lạc; khứ lưu vô ý, vọng thiên không vân quyền vân thư". (Tạm dịch: Không quan tâm điều hơn lẽ thiệt, ngắm trước sân hoa nở hoa tàn; tùy ý ra đi hay ở lại, nhìn khung trời mây tụ mây tan. Câu nói này có ý: người ta làm việc mà có thể xem vinh nhục cũng bình thường như đóa hoa kia sớm nở tối tàn, thì mới có thể giữ cho nội tâm bình lặng không kinh động; xem chức vị đến rồi đi biến đổi thất thường tựa như mây tụ mây tan, thì mới có thể giữ được tâm vô vi thanh tịnh)

Có thể --

Trăm quan và các nữ quyến không khỏi đặt tầm mắt lên người ngồi trên xe lăn, mắt không thể không chớp.

Bọn họ có phải xuất hiện ảo giác hay không? Có lẽ trong triều còn một Phùng Thái sư khác?

Dù sao cưới một Vương phi không thể đi lại về, không nói đến vấn đề mắt mặt, chính là quản lý phủ cũng bất tiện.

Nhưng một giây kế tiếp, đã có người đánh vỡ ảo tưởng của bọn họ.

"Vương thúc nói đúng... là biểu tỳ của Nhu mỹ nhân?" Không riêng gì mọi người ở đây, ngay cả Nguyên Thần chẳng phải cũng cho rằng mình nghe lầm ư.

Đầu óc Vương thúc bị cửa ải ập? Dã tâm bùng bùng như hất lại yêu cầu cưới một người phế vật, còn là người bị gia tộc vứt bỏ.

Quân Mạc nhìn Tô Quý thật sâu, con ngươi sâu không thấy đáy, ẩn giấu rất nhiều ưu tư mà nàng nhìn không hiểu, mang theo cả sóng lòng cuộn cuộn của nàng.

Hắn kiên định nói: "Dĩ nhiên rồi, chắc hẳn Hoàng thượng sẽ không cự tuyệt đi!"

Hắn dùng giọng không phải để trưng cầu ý kiến ngược lại chắc như đinh đóng cột đáng vẻ kết luận tay gõ nhịp.

Nguyên Thần lúng túng cười một tiếng, sắc mặt hơi khó coi, "O ơ, Vương thúc nói lời gì vậy, đây cũng là lần đầu tiên Vương thúc muốn cái gì ở trăm, trăm nào có lý do gì để cự tuyệt chứ?"

"Chi là... Vương thúc xác định muốn cưới Phùng Đại tiểu thư làm chính phi? Trẫm muốn nói, chính phi phải là một nữ nhân biết nấu ăn biết trông coi việc trong phủ đến ngồi." Nguyên Thần khẳng định nhiều lần, thật ra thì trong lòng chỉ muốn nhanh chóng đồng ý, lại không thể không lộ ra bộ dạng quan tâm thần dân.

Trên mặt Quân Mạc kết một tầng sương lạnh, lạnh lùng bảo: "Không cần, trong phủ bốn Vương chi cần một nữ chủ nhân, nếu mọi việc Vương phi đều phải thân lực thân vi (2), thì còn nuôi người trong phủ làm gì?"

[(2) Thân lực thân vi: tự bản thân làm.]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (29)

"À à, không nghĩ tới có một ngày trẫm có thể nghe thấy những lời anh hùng nan quá mỹ nhân quan (1) này sẽ xuất hiện trên người Vương thúc. Thôi, nếu Vương thúc thích, trẫm cũng không có lý do gì đến ngăn cản, người đâu, mời Phùng tiểu thư tiến lên." Nguyên Thần vung tay lên, rộng lượng nói.

[(1) **Anh hùng nan quá mỹ nhân quan**: Anh hùng nan quá mỹ nhân quan" nghĩa là dù có là đáng anh hùng, người ta cũng khó qua khỏi "ái người đẹp"]

Rất nhanh liền có cung nhân đẩy Tô Quý đến trước điện, mặt mũi nàng có chút cứng ngắc, đầu óc hỗn loạn mơ hồ.

Nhưng vẫn hơi cúi đầu hai tay mang tính tượng trưng cúi chào, "Thần nữ có nhiều bất tiện, mong rằng Hoàng thượng thứ lỗi."

Vào lúc này tâm tình Nguyên Thần rất tốt, cũng không thêm để ý Tô Quý có hành lễ quỳ lạy hay không, "Không sao, không cần đa lễ, trẫm định, mới vừa rồi ngươi cũng nghe được, tuy nói cuộc đời thuộc về phụ mẫu, người mai mối nói như vậy mới là hợp lý. Nhưng trẫm muốn hỏi ý ngươi một chút."

"Ta..." Tô Quý cái miệng nhỏ nhắn mở ra, lời nói muốn cự tuyệt còn chưa phát ra, thì một trận ánh mắt giá lạnh đã ném đến trên người nàng.

Lạnh đến mức khiến nàng phải giật mình gắng gượng, lặng lẽ giương mắt nhìn về phía đầu sỏ, bĩu môi một cái, dùng ánh mắt tỏ ý: Ngươi có ý gì?

Quân Mạc cười nhưng không nói, về mặt không thể đoán được: Cho nàng một ánh mắt, tự mình nhận thức đi.

Ánh mắt hai người ở trong không khí đan chéo, đùng đùng văng lura khắp nơi.

Tô Quý nghiêng răng: Ta... Có thể cự tuyệt sao?

Quân Mạc một đôi mắt phượng cong thành hồ ly. Có thể~ nhưng mà sau chuyện này tự nàng suy nghĩ một chút.

Nàng tức giận trừng mắt: Coi như ngươi lợi hại!

Tô Quý là lần đầu tiên thua trận, thu hồi ánh mắt, liền ra sức quét môi cần trọng nở nụ cười ngược ngung, "Có thể được Vương gia nhìn trúng là vinh hạnh của thần nữ, nào có lý do gì không muốn."

Trong lòng thì giận dữ muốn chết, nam nhân đáng chết, nam nhân xấu xa! Phúc hắc muện tao như vậy thì tốt sao? Kịch bản rõ ràng không phải như vậy mà!

"Tốt lắm! Lựa ngày không bằng thử ngày, tới nay trẫm liền vì các ngươi tứ hôn, Quân Mạc, Phùng Yên Nhiên, nghe chỉ!" Nguyên Thần vỗ tay cười to, giống như mình làm được việc tốt vậy.

"Trẫm nghe được trưởng nữ Phùng Yên Nhiên của Thái sư tướng mạo xuất chúng, nhả nhả đứng đắn, trẫm nghe thấy tâm tư, bây giờ nhiếp chính vương Quân Mạc đã đến tuổi rồi, xem ra đã đến lúc cưới vợ, nhân dịp Phùng Yên Nhiên chưa đính hôn trong khuê phòng, hứa hôn với nhiếp chính vương Quân Mạc do trời đất tác thành, vì hoàn thành tâm nguyện của mỹ nhân, đặc biệt gả ngươi cho nhiếp chính vương làm Vương phi. Tất cả lễ nghi giao cho Lễ bộ và Khâm Thiên giám tổ chức cùng nhau, chọn ngày tốt lành thành hôn."

Lời văn trang nghiêm có lực vang lên, ở trên đại điện vang vọng thật lâu.

Bốn phía tạm thời yên tĩnh không tiếng động.

Cho đến khi Tô Quý và Quân Mạc cúi đầu tạ ơn, "Thần tiếp chỉ."

"Thần nữ tiếp chỉ."

Dứt lời, yến hội đột nhiên vang lên từng tiếng chúc mừng, tâm tình Quân Mạc dường như rất tốt còn ôm quyền đáp lại.

Càng chơi càng nghiện, Tô Quý liếc mắt, thôi, dựa lưng vào đại thụ hóng mát rất tốt những lời này không sai, nhưng còn có một câu là.

--

Thiên hạ không có bữa trưa nào ăn chùa, cần tốn chi phí cho bữa ăn.

Mà chi phí cho bữa ăn này là, muốn cả người nàng.

Cũng không nói được là nàng được lợi, hay là lỗ vốn? Dù sao Quân Mạc mặc dù lớn hơn nàng mấy tuổi, nhưng mà, người ta muốn địa vị có địa vị, muốn tướng mạo có tướng mạo, hơn nữa đáng người, còn tốt như vậy.

Vai rộng eo hẹp, không biết sau khi cởi quần áo, sẽ là hình dáng gì.

Được rồi, Tô Quý thừa nhận, từ lần đầu tiên nhìn thấy Quân Mạc, nàng liền bắt đầu nghĩ đến hắn.

Lần này kết hôn có thể là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng giống như cũng có người không cho là vậy.

Ít nhất Phùng Thái sư là như thế, sau khi Hoàng thượng tứ hôn, ông liền một mực miễn cưỡng vui cười, nhưng sau khi trở về phủ thì nổi trận lôi đình.

Ông không biết tại sao Phùng Yên Nhiên lại kết giao được với nhiếp chính vương, nhưng ông biết rõ, nhiếp chính vương cách ngã đài không xa!

Ông phí hết tâm tư mới đào tạo được ba đứa con gái đưa vào cung, không nghĩ tới quay đầu liền bị nàng bỏ trí.

Phùng Yên Nhiên, người tốt, người lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (30)

Nếu được tứ hôn, thì Tô Quý không còn là một thành viên tuyển chọn trong hàng ngũ tú nữ nữa, đêm đó nàng liền đi theo lão phu nhân ra khỏi cung.

Điều khiến nàng ngạc nhiên chính là, ngày thứ hai, Lục Yêu cũng nổi gót đi theo nàng, không thể không khiến Tô Quý lần nữa cảm thán sự mạnh mẽ của Quân Mạc.

Lại nói, Phùng Thái sư từ sau yến hội đêm Trung thu, liền cũng không cho nàng qua sắc mặt tốt.

Trước kia còn che giấu một chút thờ ơ với nàng, bây giờ đã là một bộ dạng chán ghét.

Hôn lễ được xác định vào mừng chín tháng sau, Tô Quý không hiểu tại sao Quân Mạc lại gấp như vậy, nghe nói là tìm đại sư xem bát tự, mừng chín tháng sau là ngày hoàng đạo, thích hợp cưới gả.

Tuy Phùng Thái sư buông lời sẽ không chuẩn bị của hồi môn cho nàng, nhưng một chút Tô Quý cũng không để ý.

Bởi vì lão phu nhân và Phùng Tranh cũng không thể trở mặt nhìn Đại tiểu thư duy nhất nhà bọn họ lẽ loi xuất giá được, hơn nữa, mặc dù Phùng Thái sư ngoài miệng ăn nói khó nghe, trong lòng quả thật cũng không nghĩ tới một phần của hồi môn, đáng tiếc, ông ta cũng không ném nổi cái mặt này.

Bây giờ cũng không phải lúc đắc tội nhiếp chính vương.

Tất cả đều chiêm trống rùm beng chuẩn bị, vốn là tâm tình không căng thẳng, trong tình huống khẩn cấp này, cũng bị làm cho căng thẳng.

Tim từng đột căng lên, Tô Quý cố gắng lắng xuống trái tim đang đập nhanh, lần này còn là hôn lễ đầu tiên trong đời nàng đấy.

Không nghĩ tới, sẽ độc đáo như vậy—

Thời gian trôi qua rất nhanh, giống như bóng câu qua cửa sổ, đảo mắt liền đến mừng chín tháng chín.

Đập vào mắt là đồ chơi ừn ừn kéo đến để dành được chỗ, giống như là hoa bi ngạn nở rộ chường mắt diêm dúa lờ lợc dọc đường đến hoàng tuyền vậy, lóa mắt cực kỳ.

Nhắc mấy rương đựng của hồi môn ra bên ngoài viện, xếp mấy chiếc rương đặt đầy mặt đất, vàng bạc châu báu, giấy tờ nhà đất, đồ sứ đồ cổ nhiều đếm không hết.

Những thứ này, phần lớn là lão phu nhân tặng của hồi môn, còn lại chính là của đại ca Phùng Tranh, sót lại những thứ không đáng tiền mới chính là của Phùng Thái sư miễn cưỡng lấy ra.

Như vậy có thể thấy, Phùng Thái sư không có nhiều yêu thích với người con gái này.

Bên trong khuê phòng hào hoa xa xỉ của Tô Quý chen đầy bà mụ nha hoàn, từng bước chân vội vã, kiểm tra nơi này, nhìn một chút nơi kia, lo sợ sẽ rơi xuống thứ gì, phá hư ngày lành tháng tốt.

"Chải lần một đi đến cuối cùng, chải tóc lần hai cùng nhau đầu bạc răng long, chải lần ba con cháu đầy sảnh đường...." Bà mụ đứng dịp vui mừng đôi tay cầm chiếc lược ngọc bích, vừa chải vừa hát một câu may mắn.

Cách kính thủy ngân Tô Quý nhìn trong gương phản chiếu ra một thiếu nữ, da mềm mại nõn nà như ngọc, lông mày như viễn sơn, lông mi dài mà rậm, mũi vênh lên thật xinh xắn, môi phúng phính tron bóng đỏ búng, một mái tóc đen dày đặc nghiêng đổ phía sau lưng.

Tất cả những thứ này tự dung sinh ra cho Tô Quý một thứ cảm giác hốt hoảng, kết quả một đời kia của nàng là tồn tại thật? Rõ ràng là hai khuôn mặt hoàn toàn khác nhau, trong mắt bóng dáng phảng phất, dần dần chồng lên nhau.

Thờ dài nhẹ nhõm, bây giờ phải gả thật rồi?

Dù sao vẫn có chút cảm giác không chân thật.

Lão phu nhân ngồi ngay ngắn trên cái ghế gỗ lê, nụ cười ấm áp nhìn một màn không khí vui mừng trước mắt, khung cảnh ngày xưa dường như xuất hiện trước mặt bà.

Từ lúc oe oe chào đời đến bập bẹ tập nói, từ tuổi trẻ thiếu kinh nghiệm đến thiếu nữ yêu kiều, nhưng thời gian ngắn ngủi chỉ trong một cái chớp mắt.

Bà già rồi, ngay cả cháu gái cũng phải lập gia đình.

Lão phu nhân không có suy nghĩ gì khác, con cháu tự có phúc của con cháu người lớn tuổi, cũng không muốn vinh hoa phú quý gì, chỉ muốn hòa vui về với con cháu, tình cha con hòa thuận.

Bà hy vọng lời ngày hôm đó trong yến hội là lời từ đáy lòng của nhiếp chính vương, sau này Vương phủ chỉ có một nữ chủ nhân, hẳn sẽ đối xử thật tốt với Yên nhi.

"Giờ lành đã đến!"

Không biết ở chỗ nào truyền tới một tiếng thật dài, trong lúc nhất thời bên ngoài tiếng pháo tí tách điếc tai nhức óc, âm thanh la hét hoan hỷ không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Gheo Nam Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thế giới 1: Tiểu thư tàn phế (31)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Quân Mặc tự mình tới đón dâu, đây là Tô Quý ở trong phòng được Lục Yêu nhỏ giọng báo cho biết.

Lúc đó nàng đang bị một đám nha hoàn bà mụ hầu hạ mặc bào hi, đội mũ phượng, một chiếc váy lụa vàng bướm lượn quanh làm nên khiến cả người nàng như cửu thiên huyền nữ, không giống người thật.

Phùng Tranh đi tới đúng lúc thấy một màn này, hẳn ngây ra, không khỏi có chút thổn thức, muội muội khôn khéo của hắn còn chưa được cung chiều mấy tháng, đã bị người đàn ông khác cướp đi.

Không hiểu sao có một loại ngứa tay kích động muốn phá hỏng nó—

Tô Quý tỉnh mắt, liền thấy người đang từ cửa chính bước vào Phùng Tranh, cả người hắn trường bào màu xanh thêu từng mảng lá trúc, toàn thân toát ra minh bạch bức người.

Nheo lại mắt mèo, Tô Quý ngọt ngào cười một tiếng, má lúm đồng tiền lõm xuống thật sâu, "Ca ca!"

Phùng Tranh đáp vang dội một tiếng, đối với cô em gái này trong lòng không còn khúc mắc nữa, "Vương gia đã chờ ở ngoài cửa, ca ca đưa muội lên kiệu!"

Thấy Phùng Tranh cúi người xuống, Tô Quý vội vàng nói, "Ca ca chờ một chút!"

Rồi sau đó được Lục Yêu nâng đỡ khó khăn đứng lên, quỳ rạp xuống trước mặt lão phu nhân, cung kính dập đầu ba cái, thành tâm thành ý nói: "Những năm nay đa tạ tổ mẫu đã bảo vệ con, cháu gái bất hiếu, sau này không thể thường xuyên hầu hạ bên người tổ mẫu, xin tổ mẫu hãy bảo trọng!"

Ai thật lòng, ai giả vờ, Tô Quý rõ ràng, cho nên ba cái đập đầu này nàng cam tâm tình nguyện.

Lão phu nhân gật đầu liên tục, khoe mắt lấp lánh ánh lệ, yêu thương kéo nàng dậy, chạm vào tóc nàng, "Đứa bé ngoan, chỉ cần con sống tốt, là tổ mẫu yên tâm rồi!"

"Muội yên tâm, tổ mẫu có huynh chăm sóc, muội không phải lo lắng, đừng để chậm trễ giờ lành, huynh đưa muội đi."

Tô Quý gật đầu một cái, không khỏi nhìn lão phu nhân thật sâu, sau đó nhào người lên lưng thon gầy của Phùng Tranh, để cho anh đưa mình lên kiệu.

Quân Mạc cười một con ngựa to lớn, bảo hi đồ thám mặc trên người hần, làm dịu đi rất nhiều góc cạnh.

Thấy Phùng Tranh công cô gái hần tâm tâm niệm niệm đi ra, ánh mắt càng dịu dàng, che giấu vừa phải sự cung chiều với cô gái.

Phùng Tranh đưa Tô Quý lên kiệu, lúc xoay người đi ngang qua bên người Quân Mạc, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, "Đối xử với nàng thật tốt."

Quân Mạc không trả lời, ánh mắt của hần, đã nói rõ hết tất cả.

Người duy nhất ta yêu, đến chết không thay đổi.

Trước mắt là một mảng màu đỏ mông lung, người đi theo kiệu hi lao đảo lắc lư, Tô Quý thật muốn ở giữa một mảng choáng váng này ngủ thật say.

Đến tận khi không biết bao lâu rồi.

Lại nghe bà hi nói: "Tân nương đến – tân nương xuống kiệu!"

Tô Quý được hai bà hi dìu đỡ, trước mặt cái gì cũng không thấy, cơ hồ là một câu nói của bà hi là một động tác của nàng.

"Tân nương bước qua chậu lửa, thỉnh cầu phù hộ cuộc sống thuận lợi may mắn."

Tô Quý không có biện pháp bước qua, nhưng mà lẽ không thể bỏ, nàng ngồi ngay ngắn được hai bà mụ vạm vỡ ôm eo bước qua chậu lửa.

Rốt cuộc bà hi buông lỏng nàng, bỏ vào trong tay nàng một đoạn lụa màu đỏ.

Xe lăn đang tiến về phía trước, hơi thở mát lạnh vòng quanh lỗ mũi, nàng biết, đó là Quân Mạc.

Tiếp theo xảy ra chuyện gì Tô Quý có chút mơ hồ không rõ, không biết trải qua bao nhiêu lần, bà hi bảo lạy liên lạy, bảo quý liên quý, giống như một con rối gỗ mặc người điều khiển.

Cho đến khi tiến vào động phòng, Tô Quý mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng lặng lẽ vén một góc khăn voan đội đầu lên, đánh giá kết cấu phòng hi.

Rất đơn giản, nhưng không mất đi phong cách, đúng là tác phong của Quân Mạc.

Cây nến đỏ đang chấp chờn, tân nương lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trên giường rắc đầy đậu phộng và táo đỏ.

Cầm cán cân nâng chiếc khăn voan đội đầu của tân nương lên, nhìn khuôn mặt trong sáng quyền rũ lộ ra một chút.

Ôn hòa hỏi: "Mệt không?"

Tô Quý gật đầu không khách khí chút nào, che miệng khẽ ngáp một cái, "Có chút."

Cười nhẹ một tiếng, Quân Mạc lấy ly rượu đưa cho nàng, "Cố chịu đựng chút nữa, uống rượu giao bôi trước đã."

Thật ra thì Tô Quý đã mệt mỏi và tâm trí cũng không rõ ràng, rạng sáng bị gọi dậy chải đầu rửa mặt trang điểm, liên tục âm ỉ đến khi mặt trăng lên ngọn, quả thật có phần không chịu được.

Tay nhỏ bé nhận lấy ly rượu, mắt mèo long lanh nhìn Quân Mạc, nhỏ giọng hỏi, "Chàng vẫn sẽ đối xử tốt với ta được chứ?"

Quân Mạc móc vào tay nàng và quán lấy nó, uống một hơi cạn sạch ly rượu mạnh.

Rồi sau đó mang hương rượu thơm tinh khiết tập kích trên môi của nàng, ôn nhu lưu luyến.

"Ta thề --"

(chả có một miếng thịt nào đâu =)))))))) húp nước lã thôi)

[**Cán cân** - trong tân hôn Trung Quốc chú rể thường dùng để nâng khăn voan của cô dâu]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ: Nghiện Trêu Ghẹo Nam Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.